

SANNHETENS ÅND

. . . tror.

La oss bli stående et øyeblikk nå mens vi ber. La oss bøye våre hoder.

² Vår rettferdige Himmelske Far, når vi nærmer oss Deg nå i Herren Jesu allmektige Navn, ønsker vi å prise Deg for det Du har gjort for oss, det våre øyne har sett og det våre ører har hørt i disse siste dager i sluttscenene av denne verdens historie, når tiden glir inn i Evigheten, og vi ser Lysene skinne, vet vi at det ikke er lenge til Herren Jesu Komme.

³ Vi vil be Deg, Himmelske Far, om å huske oss i kveld. Og hvis det er noe ondt i oss, ta det ut, Herre, i kveld, så vi kan være presentable for Deg hvis Du skulle komme i kveld. Vi ber for de syke og trengende.

⁴ Vi ber for Din Menighet, både her og i utlandet, rundt om i verden, Dine barn overalt i alle nasjoner, så vi kan rense våre kapper i Lammets Blod og lytte etter det ropet: "Se, Brudgommen kommer. Gå ut og møt Ham." Måtte vi være i stand til på den tiden, Herre, ved Guds nåde og ved Jesu fortjeneste som vi setter vår lit til, å trimme lampene våre og deretter gå frem for å møte Brudgommen. Ta Herrens Ord i kveld og omskjær våre hjerter. Ta ut all vantro. Gi oss et herlig møte. I Jesu Navn ber vi om det. Amen.

Vær så god og sitt.

⁵ Det er virkelig fint å være tilbake her i . . . denne Herrens helligdom, i kveld i tjeneste. Vi hadde en herlig stund i går kveld oppe ved . . . Broder Groomer. Og jeg husker at vi hadde en herlig tid i fjor.

⁶ Vi hadde en flott tid, overalt. Herren har bare velsignet oss rikelig i overflod, mer enn jeg noen gang trodde Han ville gjøre. Men Han er bare så full av barmhjertighet og godhet. Det er virkelig godt å kjenne Ham. Er det ikke? Og å tenke "Å kjenne Ham, er Liv." Å kjenne Ham, er Liv.

⁷ Nå, i morgen kveld skal vi ned til Central Avenue Assembly, tror jeg det heter. Broder Fuller, nok en fin broder. Og jeg tror det er en stor menighet der nede. Og vi håper kanskje vi kan ha en bønnekø, hvis det er i orden for broder Fuller. Så vi . . .

⁸ Og så neste morgen skal vi være i det jeg tror kalles Den apostoliske kirke her i Phoenix. Og jeg husker ikke engang pastoren, den broderen, hvem han var. Var jeg der i fjor? [En broder sier: "Nei. Det er en ny, meksikansk menighet, broder Branham."—Red.]

⁹ Og så søndag kveld i vår dyrebare broder Outlaws menighet her oppe, Jesu Navns kirke. Og jeg har stor forventning til det og familien min kommer dit og hører noen av de gode sangene.

¹⁰ Billy Paul burde kunne den helt utenat. Vi spilte den sangen, *Jeg reiser opp, opp*, inntil, ærlig talt, den er helt utslitt på kassetten. Når han begynner dagen på kontoret, og uansett hvilken tid på dagen jeg kommer dit, så spiller han den: “Opp, opp, opp.” Det er noe! Vi har spilt den om og om igjen, og opptaket er nesten utslitt.

¹¹ Du vet, jeg hadde liksom en følelse i kveld, vel, jeg er litt hes, jeg tenkte: “Åh, hvis jeg bare kunne se noen, som kunne tale for meg”, og fikk tilfeldigvis se Jack Moore da jeg kikket bort her. Helt riktig. Jeg . . . Åh, jeg tror det ville vært flott, broder Jack. [Broder Jack Moore kommenterer—Red.] Hør nå på dette.

¹² Og jeg tror jeg ser broder Roy Borders sitte her også. Ja, sir. Broder Noel Jones sitter her borte. Åh, du! Vi er bare rundt, overalt. Jeg tror det ville blitt fint, kanskje, om jeg får hvile litt, vet du, og får noen av disse flinke mennene til å komme opp her og snakke i stedet for meg når jeg er hes, vet du. Broder Jack sa: “Herren er ikke i den åpenbaringen.” Vel, jeg var sliten da jeg kom. Og jeg—og jeg har vært litt sliten hele denne tiden.

¹³ Og jeg ser menneskene som står der, og hvordan de må stå, og jeg er litt glad for at jeg står sammen med dem. Nå, Herren velsigne dere.

¹⁴ Og vi gleder oss nå til de neste møtene. Og så neste uke er det nede i pinseforsamlinger, og så videre. Og vi avslutter neste onsdag kveld i 11th and Garfield. Jeg klarer bare ikke huske dem alle i hodet. Ved, First Assembly of God, tror jeg, i byen. Og—og så begynner stevnet på Ramada.

¹⁵ Og nå er det bankett for Forretningsmennene nede i—i hovedbyen i Arizona: Tucson.

¹⁶ Og selvfølgelig vet vi alle at Phoenix og disse stedene, bare er i utkanten av den byen. Og det stemmer. Det er hovedstedet. Det er min hjemby, vet du, så, og så, oppe på åsen. Og så er denne omtrent bare i utkanten av den, ja, det er fint å ha dere alle som naboer, så . . .

¹⁷ Jeg tror det var broder Rasmusson, en kveld, som sa noe sånt i et møte, og, åh, du store, det forstyrret nesten hele møtet. Jeg tror vi var i—vi var i Houston. Og det var Ramsar. Det var hvem det var. Han sa, den kvelden Herrens Engel kom ned, tok de bildet, og han sa: “Alle dere rundt her fra—fra Dallas”, sa, “vi vet at det er i utkanten av Houston.” Og, åh, du! Texas kunne ikke tåle det, slik som dere Arizona-folk. Så det ble en stor stillhet i forsamlingen.

¹⁸ Vel, Han er overmåte god. Og nå tror jeg at vi skal gå inn i Skriften her, og bare gi et lite vitnesbyrd en liten stund. Ville ikke det forandre det litt? Jeg har bare gått så hardt ut, at jeg skammer

meg over å se på dere. Og kanskje la dere få hvile litt, og gi noen vitnesbyrd om vår Herres godhet.

¹⁹ La oss finne et sted i Johannesevangeliet, det 16. kapitlet i Johannesevangeliet. Og jeg har 16,12. Jeg vil gjerne lese fra—fra det stedet i Johannesevangeliet. Jeg liker å lese Ordet, fordi det er Ordet som lar oss vite at det er Sannheten. Begynner med det 12. verset, og lytt nøye nå, for jeg ønsker å gi et vitnesbyrd.

²⁰ Og så skal vi prøve å komme hjem litt tidligere. Jeg har holdt dere så sent. Og i morgen kveld blir vi en halvtime ekstra. Da blir klokken rundt ett, ikke sant?

Så, så, dette begynner med det 12. verset:

Jeg har ennå mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå.

Men når Han, sannhetens Ånd, kommer, skal Han veilede dere til hele sannheten. For Han skal ikke tale ut fra seg selv, men det Han hører, skal Han tale. Og Han skal vise dere de ting som skal komme.

Han skal nå herliggjøre Meg, for Han skal ta av det som er Mitt, og vise det for dere.

Alt det . . . Far har, er Mitt. Derfor sa Jeg at Han skal ta av det som er Mitt, og vise det for dere.

²¹ Du vet, i går kveld, spesielt, hadde vi et lite eksempel på det. Nå, vi er et Full-Evangelisk folk, som tror på alle Den Hellige Ånds gjerninger. Og nå, det er den eneste måten vi kan være Full-Evangelisk på, er å tro på hele Evangeliet, alt det Herren har skrevet. Og jeg tror at vi er, oss selv, er ingenting. Vi er akkurat som . . .

²² Som jeg sa til broder Carl i går, mens jeg kikket på et tre, sa jeg: “Er ikke det en vakker palme? Men når alt kommer til alt, er det ingenting annet enn en haug med vulkansk aske. Det er alt det er.” Og jeg sa: “Hvor forskjellig det er fra det eukalyptustreet. Vel, hva er et eukalyptustre? Vulkansk aske, med bare et liv i seg.” Og jeg sa: “Når alt kommer til alt, hva er jeg og hva er du? Vulkansk aske, det er riktig, fra jorden; jordens støv, med et liv i seg.”

²³ Men hvert liv har blitt plantet av den mesterlige Livgiveren, og Han vet akkurat hvordan og hva Han skal gjøre. Og alt Han har plassert her på jorden, er til Hans ære. Stjernene er til Hans ære. Vindene er til Hans ære. Blomstene er til Hans ære. Og vi er kronen av Hans herlighet.

²⁴ Men det virker som om at alt vil adlyde Ham bortsett fra mennesket. Det virker som om mennesket . . . Han har det slik, fordi han var det eneste som falt. Alt annet forble i sin opprinnelige tilstand. Men mennesket falt. Derfor har Gud en kamp med ham, til å få ham til å gjøre det som er rett, og til å adlyde.

25 Og ett av de store problemene for Gud, opp gjennom årene, slik kirkehistorien forteller, er å finne noen som Han fullstendig kan få kontroll over. Han trenger kun én mann. Han har alltid brukt én mann om gangen. Vi studerte det de siste kveldene: én mann, ikke en gruppe. Han vil kun ha én. Det er alt Han trenger. Fordi to menn ville ha to forskjellige ideer. Altså, Han tar kun én mann, og representerer Seg Selv gjennom denne ene personen. Han gjorde det aldri på noen annen måte enn det. Skjønner?

26 Nå, Han har én Person i dag, og den Personen er Den vi nettopp leste om: Den Hellige Ånd. Han er Personen som Gud har sendt ut, Jesu Kristi Ånd til jorden, Guds Ånd, for å manifestere og erklære Kristus gjennom Sin Menighet, ser du, bare for å videreføre Kristi Liv gjennom Menigheten.

27 Nå, dette er så fantastisk, og—og likevel er det så enkelt, hvis vi bare ville stoppe opp og tenke. Vi presser på, vi skjelver, vi—vi frykter, vi blir forvirret og tviler, og tenker bare. “Vel, må jeg presse meg inn i . . . ?” Det er ikke det. Det er bare å overgi seg, ser du, og innse at du ingenting er, og bare la Ham ta deg over fullstendig, ta over tenkningen, ta over.

28 Nå mener jeg ikke å gå opp til Kristus med—med bare et—et tomt sinn. Jeg mener ikke det. Du kommer til Ham med ditt rette sinn, og med et—et—et angrende sinn, og ydmyk. Og si så: “Herre Jesus, her er jeg. Nå, det er skrevet her i Ditt Ord, at Du ‘ennå hadde mange ting å si til disiplene.’ Du sa: ‘De kunne ikke bære dem nå.’” Og kanskje det er vårt tilfelle i dag, vi kan ikke forstå det.

29 Gud kan reise opp noe bare litt annerledes, og vi tar fullstendig avstand fra det. I stedet for å søke i Skriften for å se om det er riktig eller ikke, kaster vi det bare bort med det samme: “Det er ingenting ved det.” Vi burde undersøke disse tingene, finne ut om de er riktige eller ikke. Og husk, hvis de ikke er rett, vil de til slutt dø, for Jesus sa: “Hver plante som Min Himmelske Far ikke har plantet, vil bli rykket opp med roten.”

30 Men jeg tror det var Gamaliel som kom med den kloke uttalelsen den gangen: “Hvis det er av Gud, vil vi ikke bli funnet å være i strid mot det. Og—og hvis det ikke er av Gud, vil det bli til intet uansett.” Så studer det og tenk på det.

31 Og nå, Han sa her: “Men når Han, Den Hellige Ånd kommer.”

32 Nå, noen sa, for en stund siden var det noen som sa: “Den Hellige Ånd er faktisk ditt mentale sinn. Du tenker.” Det ville definert Den Hellige Ånd til en tanke.

33 Men Bibelen sier: “Når Han . . .” Og “Han” er et personlig pronomen. Skjønner? Skjønner? “Når Han”, Personen, Den Hellige Ånd, Gud, “kommer, vil Han åpenbare disse tingene for dere, som Jeg har fortalt dere.”

³⁴ Da ser du, det er ingen annen måte å vite hva som er Sannhet. Bare ved . . . Du kan ikke få det ved kultur, ved seminaropplevelser. Du vil bare få det ved Den Hellige Ånd. Han er Den som er sendt for å åpenbare Det.

Nå sa Han også: “Og Han vil vise dere ting som skal komme.”

³⁵ Nå, Hebreerbrevet, det første kapitlet, sa: “Gud talte mange ganger og på mange måter til fedrene gjennom profetene, men i denne siste tid ved Sin Sønn, Kristus Jesus.” Skjønner? Det er Den Hellige Ånd som tar over besittelse, eller tar Menigheten i besittelse, for at Kristus skal virke i Menigheten. Da blir du som Han var. Han ble som du var, slik at du kunne bli som Han var. Skjønner? Han ble deg, så du kunne bli Ham. Det er—det er over vår forståelse. Det er ingen måte å forklare det på, og ikke prøv på det. Bare ta imot det. Han talte det, og det avgjør saken. Bare si at det er riktig, tro det.

³⁶ Nå, som en ung kristen, kom jeg alltid med denne uttalelsen. Jeg var glad for at Gud fikk tak i meg før kirken gjorde det. Vanskelig å si hva jeg hadde vært. Men jeg—jeg var takknemlig for ledelsen og den direkte kontakten som Den Hellige Ånd preget livet mitt med, før jeg i det hele tatt overga det. Før, som liten gutt, visste jeg at det var Noe. Han hadde snakket, og jeg snakket med Ham. Han snakket tilbake til meg. Og jeg begynte å legge merke til, at de tingene Han fortalte meg som liten gutt, de begynte å skje akkurat slik Han sa de ville gjøre. Så jeg visste at det måtte være sant.

³⁷ Vel, jeg er en gammel mann nå. Og jeg—jeg har aldri en gang . . . Og du kan be verden om å—å stå stille og spørre dem. “Sett fingeren din på en ting som Han noen gang fortalte meg, i SÅ SIER HERREN, i Herrens Navn, uten at det var absolutt sannheten og realiteten og skjedde, av de tusenvis av tusenvis av ting.” Hva gjør . . .

³⁸ Hvorfor sier jeg det? Ser dere, jeg har definerte oss alle som vulkansk støv. Men det er løftet i Guds Ord. Derfor kan jeg ikke ha tillit til meg selv. Du kan ikke ha tillit til deg selv. Men sammen kan vi ha tillit til Det som har overtatt oss. Den Hellige Ånd har overtatt oss. Vi må ha tillit til Det. Og når vi setter vår lit til Det, så kommer resultatene.

³⁹ Det ville være meningsløst for meg å—å engang prøve å skrape i overflaten i å fortelle dere noen av de tingene som Den Hellige Ånd har gjort i mitt eget brokete liv, mine dager. Jeg sier dette med Hans Bibel åpen, Hans Ord. Og det er det Han er. Han er Ordet.

⁴⁰ Ser dere, dette—dette Frøet her kommer inn i den vulkanske asken, som et slags åndelig Vesen. Gud kommer inn som Ånd og virker gjennom asken. Så det er ikke en mann. Det er Gud.

⁴¹ Og hvis jeg skulle sette meg ned og ta meg tid til å skrive ned de tingene jeg har sett Ham gjøre, ville det bli en mengde

bøker. Og når jeg tenker på det, her, i en alder av femtite, og kan si innfor Gud, Hans Menighet og Bibelen, i nærvær av denne gruppen, at “Jeg har ikke sett Det mislykkes én gang; det er fulltreff hver gang.”

⁴² Bortsett fra i går da jeg kom vestover. Dere har spilt lydbåndet, mange av dere, antar jeg, dere forstår. Jeg vet ikke hva. Jeg venter. Jeg er her nå. Jeg vet ikke hvorfor. Jeg bare venter.

⁴³ Det kan være min tid for å reise hjem. Det ser veldig sånn ut. Hvis det er det, vil det stå fram noen etter meg, som vil ta Budskapet videre. Han vil være en underlig person, men han vil stå fram etter dette og ta Budskapet videre. Og dere bør høre på det. Så lenge det er Skriften, hold dere til det.

⁴⁴ Hvis det ikke er det, kommer det en ny del nå, for jeg tror at vi lever i de siste dager, og jeg er takknemlig for at jeg har levd i denne tiden. Jeg ville ikke byttet denne tiden for noen tid. Dette er den mest fantastiske tiden som noen gang har vært på jorden. Det er ingen annen tid som noen gang har overgått denne tiden.

⁴⁵ Åh, hva ville Moses, Elias, Paulus, Silas, de store trosheltene fra fortiden gjort, om de kunne oppstå og ta fram en historiebok, og se nøyaktig det de hadde profetert om, blir oppfylt, og se hvor vi er nå? Ja, de ville ha satt dem i fengsel innen en time. Ja visst. De ville vært som villmenn, opp og ned gjennom gatene og forkynt Evangeliet av all sin kraft. “Tiden er nær.” Så vi ser i kveld at vi virkelig mangler Guds ære.

⁴⁶ Men jeg vil gjerne repetere bare et øyeblikk, for å få menigheten litt . . .

⁴⁷ Forresten, delte Billy Paul ut bønnekort i denne menigheten i kveld? Jeg kom akkurat fra Tucson for noen minutter siden. [Noen sier: “Ja.”—Red.] Han—han ga ut kort. Nå, det kommer til å bli vanskelig å prøve å få dem hit. Vi vil prøve det.

⁴⁸ Nå, jeg skal ikke bruke for lang tid, bare gi vitnesbyrd om dette Skriftstedet.

⁴⁹ At Kristus holder alle Sine Ord. Han må det. Han må gjøre det. Skjønner? Jeg trenger ikke å gjøre det; jeg er et menneske og kan gjøre feil. Han er udødelig, ufeilbarlig. Han må holde Sitt. Skjønner? Men jeg trenger ikke å holde mine. Du trenger ikke holde dine. Men Han må det. Åh, gjør ikke det noe med deg, å vite at Han er—Han er fullstendig bundet til det Ordet?

⁵⁰ Og at, denne uken, hvordan vi har kommet gjennom Bibelen, med disse profetene og patriarkene, og vist hver gang, at når menigheten kom bort fra det, sendte Gud noen rett ned og rystet dem rett tilbake til Ordet igjen, fikk menigheten på linje. Det har alltid vært slik. Det er Guds policy. Han valgte menn til å gjøre det.

51 Nå, hvis Han hadde valgt stjernene til å forkynne Evangeliet, hadde det blitt gjort for lenge siden. De kom aldri ut av Hans vilje. Hvis Han hadde valgt solen til å forkynne det, eller vindene til å forkynne det, hadde de aldri kommet ut av Hans vilje. Skjønner?

52 Men vi står på grunnlaget av fri moralsk handlefrihet. Vi kan handle slik vi vil. Og det er grunnen til at vi har vært en slik hjertesorg for Ham. Alltid på *denne* måten, og ønsker å komme med våre egne veier og komme bort fra Hans veier. Skjønner?

53 Og jeg—jeg har sagt før, mennesket priser hele tiden Gud for det Han har gjort. Og han forteller alltid om hva Han vil gjøre. Og så, samtidig, overser han det Han gjør. Skjønner?

54 Mennesker sier: “Åh, Gud åpnet Rødehavet. Ja. Ære til Gud! Det er riktig.” “Ja, Jesus kommer igjen. Halleluja! Det er riktig.” Men snakke om Ham i dag? “Åh, det var for en annen tid.” Skjønner? Skjønner? Alltid hva Han har gjort, hva Han vil gjøre, og overser hva Han gjør.

55 Det er den samme tilstanden som Jesus Kristus møtte da Han kom til jorden. Helt riktig. Gud hadde lovet det Han hadde gjort. Og her sto Han foran dem, og de kjente Ham ikke. “Han var i verden, og verden ble skapt av Ham, og verden kjente Ham ikke.” Det er riktig.

56 “Men så mange som tok imot Ham, dem ga Han rett til å bli Guds sønner.” Det er det fantastiske.

57 Det var for en stund siden, en liten visjon som jeg vil snakke med dere om. Og jeg vet ikke, jeg har kanskje aldri fortalt den, bortsett fra til bare en enkeltperson et sted. Men jeg—jeg har nettopp mistet en av de viktigste personene på denne jorden, for meg, min mor.

58 Og jeg—jeg elsker moren min. Hvordan jeg så henne gå fra bordet, da vi var så fattige, hadde ingenting å spise! Og hun . . . Pappa kom hjem med litt brød, for at han hadde rengjort en butikk, eller noe, og—og de helte kaffen over det, og så strødde de sukker på toppen. Og mor latet som om hun ikke var sulten, slik at vi barna kunne ha noe å spise. Åh, jeg—jeg kan jeg aldri glemme det. Skjønner? Og de mange gangene hun tok meg opp, og tingene hun gjorde for meg. Men du vet, Gud er—er bare så full av barmhjertighet. Han forstår alle disse tingene, når Han må ta dem. Og jeg—jeg elsker Ham for det.

59 Det har alltid vært slik, at før noen av familien min dør, så ser jeg det før det skjer, i visjonen.

60 Jeg så broren min, da jeg bare var rundt atten, nitten år gammel. Jeg så ham før han gikk bort. Jeg var ikke engang kristen, men jeg så visjonen komme foran meg, så broren min gå bort.

Jeg så faren min da han gikk bort.

⁶¹ Howard, mange av dere husker Howard. "Howard", dere husker meg, to år før det skjedde, sa jeg: "Howard, jeg så plassen din merket. Du er nestemann." Jeg sa: "Få det rett, bror, for du skal gå neste gang." Og det gjorde han, helt riktig. Og så, her for en tid tilbake . . .

⁶² Nå, jeg håper ikke dette høres vanhellig ut, men, bare for å vise Guds omsorg. Gud er alltid opptatt av små ting, like mye som av store ting. Jeg vil si dette til gagn for noen av disse gode forkynnerne. Det kan være . . . Og jeg tar også med meg selv i det.

⁶³ Nå vil vi, alle sammen, gjerne være en Billy Graham, men vi . . . Og vi vil alle gjerne være en Oral Roberts. Men vi, vi er ikke en Billy Graham eller en Oral Roberts. Vi er Guds tjener på det feltet som Han har plassert oss på. Ser du? Uansett hvor lite det er, eller hvor stort, er det akkurat det samme i Guds øyne, alltid det samme, å virke akkurat på det stedet du er. Det er alltid en stor ting å følge Herren.

⁶⁴ Jeg vil heller vinne . . . eller gå og ha en menighet med femti mennesker i, i Guds vilje, enn å gå og ha fem tusen utenfor Guds vilje. Ja visst. Gud kan gjøre mer med en mann i Sin vilje, på én time, enn Han kunne med en mann utenfor Sin vilje, på femti år. Skjønner? Han snubler og vakler, som å skyte i mørket. Men når en mann virkelig er i Guds vilje, og kjenner sitt kall, bør han bli der.

Og nå, visjoner, hvordan Herren Gud arbeider med dem. Jeg . . .

⁶⁵ "Når Han, Den Hellige Ånd kommer, vil Han åpenbare disse tingene som Jeg har snakket til dere om." Nå, det er ingen vits å prøve å finne ut av det på noen annen måte. Han er Forfatteren. Han burde absolutt vite hva Han skrev. Skjønner? Bibelen sier at Han skrev Det. "Selv menn fra gammel tid, drevet av Den Hellige Ånd, skrev Ordet." Og hvis Den Hellige Ånd er Ordets Forfatter, vet Han visselig hvordan Han skal tolke Det bedre enn vi gjør. La Ham stå for tolkningen av Det. Og vet du hvordan, måten Han tolker Det på? Nå, ikke gå glipp av disse tingene hvis du kommer til et helbredelsesmøte. Hør her. Ikke gå glipp av dette. Hvordan tolker Han Det? Ved dette, ved å stadfeste Det, ser dere, ved å oppfylle Det.

⁶⁶ Det var det Jesus sa. "Gransk Skriftene. I Dem tror dere at dere har Evig Liv; og det er De som sier Hvem Jeg er. Det er De som taler om Meg. Og hvem kan fordømme Meg? Hvem kan anklage Meg for synd?" *Synd* er "vantro". "Hvis Jeg ikke gjør de gjerningene som er skrevet om Meg, så tro Meg ikke. Men hvis Jeg gjør gjerningene, og dere ikke kan tro Meg, så tro gjerningene, fordi Ordet talte om det." Skjønner? Det er bare vanlig, sunn fornuft.

Nå, Gud, "Gaver og kall er uten omvendelse." Vi vet at Bibelen sier det. De gjør det.

⁶⁷ Det er nesten to år siden nå. Jeg var . . . En morgen gikk jeg rundt i huset og satte meg ned på en stol. Nå, dette virker veldig underlig, at Gud ville regne med et dyr. Som en kjær broder, vedrørende den visjonen av Himmelen, da jeg ble ført opp; jeg tror jeg fortalte dere om det en gang, eller i et møte. Han skrev et brev til meg her om dagen, og sa . . . Business Men's Voice trykte det. Sa: "Det var . . . visjonen din var i orden, broder Branham, da du kom over. Men hør her, det var greit helt til du sa at hesten din, som du en gang red på, kom og la hodet sitt på skulderen din." Han sa: "Det er ingen hester i Himmelen, broder Branham. Himmelen ble skapt for mennesker, ikke hester." Vel, jeg tenkte . . .

⁶⁸ Vel, vanligvis, når du møter noen som det, så må du forklare alt mulig, de prøver bare å kritisere noe. Skjønner? Du kan ikke forklare Gud uansett. Du må bare tro Ham.

⁶⁹ Men det kan berolige ham. Jeg sa: "Broder, jeg sa ikke at jeg var i Himmelen. I visjonen, spurte jeg etter Jesus, og de sa at Han var enda høyere enn det. Jeg var i en tilstand som paradiset. Men, for at det kan hjelpe deg, sier Bibelen i Åpenbaringsboken, at: 'Jesus kom fra himlenes Himmel, ridende på en hvit hest. Og hele Himmelens hær fulgte Ham, på hvite hester.' Så det må være noen der oppe i himlenes Himmel."

⁷⁰ Gud er interessert i alt. Han er interessert i små ting du gjør, eller de store tingene du gjør. Han er interessert i hvordan du tar vare på den lille flokken din, eller du tar vare på din store flokk. Han er interessert.

⁷¹ For en tid siden, var en berømt, fin broder av meg, vi var nede ved et—et . . . fisket et sted. Jeg hadde kommet hjem fra møtene, og hvilte meg. Vi hadde fisket med snegler, og vi fikk en fin haug med fisk. Og den kvelden satte vi ut fiskesnørene våre, og vi gikk tom for agn. Sent på ettermiddagen dro jeg ut for å fange noen små solabborer, disse bitte små fiskene. Kan ikke . . . Du kan spise de store, men dette er bare små agnfisk. Og jeg kastet ut snøret, fluesnøret, fanget dem og la dem i en bøtte.

⁷² Og Noe slo meg, da jeg satt i denne båten. Denne gutten hadde vært et Jehovas vitne, og broren hans hadde nettopp blitt frelst og fylt med Den Hellige Ånd, og så var de to guttene med oss. Og mens jeg fanget disse fiskene, oss alle sammen, var det Noe som slo meg. Og jeg sa: "Vet dere, det kommer til å bli en oppstandelse av et eller annet liv, som et lite dyr." Vel, et lite dyr.

⁷³ Nå, mange av dere husker det foregående Ordet, som sa: "Det vil være en gutt som kommer tilbake fra de døde, som hadde blitt påkjørt av en bil." Broder Jack Moore er med meg i kveld, som var der i Finland da det skjedde. Skjønner? Mange av dere husker

at jeg fortalte det her, ser dere, ba dere om å skrive det i bøkene deres. Legg merke til det.

⁷⁴ Og broder Wood snudde seg, broder Banks Wood, han som fikk gutten sin helbredet, av polio. Og han snudde seg og sa til broren sin: “Bare se på. Noe er i ferd med å skje.” Jeg fortsatte å fange fisken, skjønner du. Så vi agnet opp snørene med fisken.

Den kvelden fanget vi ingenting.

⁷⁵ Neste morgen sa jeg: “Det var noen, ganske mange solabborer der borte.”

⁷⁶ Han sa: “Si meg, forresten, sa du ikke at det kom til å bli en slags oppstandelse av liv?”

Jeg sa: “Ja.”

⁷⁷ Jeg sier deg, da jeg dro hjemmefra, var de . . . Min lille pike . . . Vi er på en måte . . . Dere kan ha dem hvis dere ønsker det, nå, ser dere, men jeg er redd for katter. Og så liker jeg—jeg bare ikke den overtroiske følelsen du får rundt dem. Og derfor har vi ikke dem rundt i huset, og—og jeg tror at katten kan kjenne at jeg er redd for ham. Så, faren min var redd for katter. Så, derfor vet de små pikene mine at de ikke skal ha noen katter omkring der. Og den lille . . .

⁷⁸ Den lille jenta mi går nedover gaten med en annen liten jente, og hun kom tilbake, veldig trist i ansiktet, og hun sa: “Pappa?”

Jeg sa: “Hva vil du, kjære?”

Hun sa: “En forferdelig ting har skjedd.”

Jeg sa: “Hva er det?”

Hun sa: “Hvis du bare visste!”

Jeg sa: “Vel, fortell meg.”

⁷⁹ Hun sa: “Noen har kastet ut en stakkars, gammel katt, nede i gaten her.” Og sa: “Det er like før den dør, kan nesten ikke gå.” Og sa: “Pappa, har du noe imot at vi mater den og tar vare på den?”

⁸⁰ Jeg sa: “Absolutt ikke. Hvis du vil mate den, bare vær forsiktig. Ikke la det klore deg.” Jeg sa: “La meg se katten.”

⁸¹ Så da de tok med seg katten, fant jeg en eske, og, selvfølgelig, neste morgen hadde vi en hel haug med kattunger.

⁸² Og så, min lille—lille gutt, da jeg skulle dra, så lille Joseph på dem. Åh, han syntes de var søte, vet du, klatret rundt, vet du. Og—og så tok han en i hånden; han klemte den litt for hardt, og han slapp den på betongen. Den lille karen begynte å snu seg rundt og rundt. Jeg tenkte “Åh, du store!”

⁸³ Og jeg tenkte: “Vel, nå, det kan være den lille kattungen, når jeg kommer hjem.” Dere husker tilfellet med pungrotta. Jeg tenkte: “Vel, det kan være den kattungen.” Så da satt vi avsides i en liten vik og fisket, og vi fanget disse solabborene med ganske bra størrelse da, og kastet de små tilbake.

⁸⁴ Broder Lyle, broren til broder Banks, fisket med en spinnstang, kjempestor krok, med en masse marker på. Han lot den lille solabboren svelge kroken rett ned i den lille magen sin. Og da han dro ham opp, sa han: “Nå, se på den *der*”, bare omtrent så lang. Og han bare . . . Han klarte ikke å ta ut kroken, antar jeg. Ingen annen utvei; bare klippet av snøret. Og han ville redde kroken sin. Så han bare trakk gjeller, mage og det hele, ut av ham, som *det*, og kastet ham bort på vannet. Og han—han sprellet tre eller fire ganger og bare lå der. Han sa: “Du har satt din siste sprut, lille kamerat.”

⁸⁵ Jeg sa: “Lyle, når han begynner å bite . . . Ta en mindre krok enn det. Når han begynner å bite, ta denne fluestangen som ligger her, og fang ham akkurat i det han begynner å bite. Skjønner? Før han får den inn og svelger den, ta den i munnen.” Jeg sa: “Det er det artige med å fange dem.”

⁸⁶ “Åh”, sa han, “jeg vil rykke til feil”, og han bare fortsatte videre. Og han prøvde noen ganger, og bommet på cirka tre eller fire. Og han la den fra seg, sa: “Jeg vil bare la den svelge den igjen.”

⁸⁷ Så denne lille fisken fløt rundt på vannet der i en liten, åh, i tretti minutter, antar jeg. Og bølgene begynte å bli større og kom innover.

⁸⁸ Jeg sa: “Vel, vi må dra ganske snart. Vi har en bøtte nå, så vi må dra.”

⁸⁹ Og jeg reiste meg opp, for å kaste den bakover mot noen vannliljeblader, for å dra den ned. Det var noen store rødbukpirajaer bak der. Så jeg begynte, trakk agnet bort fra bladet, vet dere, kastet den bort på bladet, og rykket den bort, som dere karer og kvinner vet om fising.

⁹⁰ Og da jeg begynte å gjøre det, kom det plutselig Noe ned gjennom åsene, akkurat som en Vind som strømmet. Og Det kom over meg. Jeg slapp stanga, og reiste meg i båten. Og jeg så meg rundt. Jeg hørte en Røst si: “Ser du den lille fisken?” Og der lå han der.

⁹¹ Jeg sa: “Ser dere den lille fisken?” akkurat som Han sa det. De små finnene hans var stivnet til, og han hadde ligget på vannet i en halv time. Og denne Bibelen ligger åpen nå. Skjønner?

Og Han sa: “Tal til ham, og gi ham livet tilbake.”

⁹² Og jeg sa: “Lille fisk, i Herren Jesu Navn, gir jeg deg livet tilbake.”

⁹³ Og disse mennene som sto og så på. Den lille fisken snudde seg på ryggen, og ned gjennom vannet dro han. De besvime nesten. Lyle vasket ansiktet sitt i vannet. Han sa: “Jeg våkner opp snart.” Han sa: “Jeg—jeg vet at jeg drømmer.”

Jeg sa: “Du drømmer ikke.”

94 Og akkurat på samme tid antar jeg at jeg hadde tretti eller førti spastiske barn på bønnelisten. Og hvordan Gud ville vende Seg fra de spastiske barna og gjenopplive den lille fisken, det viser bare at Han er interessert i alt.

95 Hvorfor ville Han bruke Sin makt til å forbanne et fikentre, når det var tusenvis av spedalske i landet? Og Han gikk forbi de spedalske og gikk bort og la en forbannelse på et fikentre, og sa: "Ingen skal ete av deg", og fikentreet visnet. Brukte Sin makt, og viste at Han er interessert i trær. Han er interessert i fisk.

96 Han er interessert i deg. Han er interessert i meg. Og Han er interessert i å se Ordet Sitt manifestert, og Han er avhengig av at vi gjør det, for vi er Hans representanter. Ingenting i oss selv. Det er Ham; overgir oss og vandrer med Ham.

97 Så en visjon den morgenen. Jeg så et stort dyr som sto på en fjellside. Åh, den hadde to enorme horn. Jeg var på jakttur i denne visjonen, rundt klokken ti eller elleve på dagen. Og jeg listet meg bort og skjøt dyret.

98 Og så på veien tilbake reiste en stor, enorm grizzlybjørn seg rett mot meg, og jeg skjøt ham.

99 Og jeg så at de tok hornene, og en liten hånd rakte seg ut og tok hornene og la målebåndet på det. Det målte førtito tommer, fra toppen av bjelken til toppen av hornet, førtito tommer høy. Jeg har aldri sett et lignende dyr, kjempestore takker på hornet hans. Og likevel så det ut som en hjort, men det, åh, du store, det var som to eller tre hjorter. Jeg har aldri sett noe lignende.

100 "Vel", sa jeg, "det vil sannsynligvis skje en dag. Jeg vil bare skrive det ned."

101 Jeg dro ned i Kentucky med en venn av meg, og broder Miner Arganbright ringte meg, sa: "Broder Branham, er du opptatt?"

102 Sa: "Ikke så veldig." Jeg sa: "Jeg var på min . . . Jeg har to uker nå. Jeg er på en liten ferie."

103 Sa: "Dra opp til Canada, til Alaska, med meg. Vi ønsker å organisere en lokalavdeling for Forretningsmennene i Anchorage og også borte i Fairbanks."

Jeg sa: "Høres greit ut, hvis jeg får tid til det."

104 Han sa: "Vel, broder Branham, hvis du vil gjøre det, skal jeg si deg hva, vi vil gi deg en fin grizzlybjørnjakt."

105 Tenkte: "Åh, det høres fint ut." Jeg tenkte: "Åh, åh, der er visjonen. Ser dere, der er det."

106 "En fin grizzlybjørnjakt", sa jeg, "det høres bra ut. Jeg går ikke for det. Men mens vi er der oppe, og hvis noen av guidene vil ta meg med ut gratis, så drar jeg gjerne."

Så sa han: "Vel, de—de vil gjøre det. Vi har fikset det."

Jeg sa: "Vel, vent nå. La meg be over det."

107 Og jeg gikk opp i skogen den dagen, og hver gang jeg ba, kom jeg lenger bort fra det, hele tiden, helt bort fra det. Jeg tenkte: "Det er merkelig." Og to dager etter det ringte jeg broder Arganbright. Jeg sa: "Nei."

108 Han sa: "Broder Branham, vi har akkurat begynt med forberedelsene."

109 Jeg sa: "Ikke gjør det. Den Hellige Ånd har fordømt det." Og jeg fortalte ham visjonen. Jeg sa: "Jeg—jeg vet ikke, broder Arganbright, men det er merkelig. Men Han vil ikke la meg dra opp dit, og, likevel høres det ut som at det—det ville være stedet."

Og han sa: "Vel, nå, vi er helt klare til å dra." Og jeg sa . . .

110 Nå vil mange av dere treffe broder Arganbright. Han kommer hit nå, for å gjøre forberedelser med meg, for å reise utenlands etter dette møtet. Så du kan spørre ham om historien. Så sa vi . . .

Jeg sa: "Nei. Jeg kan bare ikke gjøre det. Den Hellige Ånd forbyr meg det."

111 Det er best å adlyde, uansett hvor mye, hvor fint det ser ut. Jeg kommer til å forkynne om noe slikt i morgen kveld, om Herren vil. Så husk nå, uansett hvor bra det ser ut, hvis Gud ikke er i det, hold deg unna det. Uansett hvor glamorøst det ser ut, hold deg unna det. Hvor velstående, hold deg unna det hvis Gud ikke er i det. Hold deg unna det. Nå skal vi snakke om det i morgen kveld, om Herren vil.

112 Nå, da jeg dro hjem, sa Billy til meg, sønnen min, han sa: "Pappa, du vet den jegeren som du gikk på jakt med i fjor vår der oppe, som heter Southwick?"

113 "Åh", sa jeg, "oppe på . . . i . . . under Yukon der?"

Han sa: "Ja."

Sa: "Han har et brev her for—for deg."

114 Han er broder Eddie Byskal, som er lederen for forkynnerforeningen i det nordvestlige området der oppe, en veldig fin gutt, er kanskje her i dette møtet. Han planlegger å komme hit nå. Fin liten gutt, og han har en fin familie. Han—han misjonerer der oppe nå til Crees, Cree-indianerne. Og jeg var bare sammen med ham i fjor høst. Og så . . . Eller i fjor sommer, rettere sagt.

115 Så ville han, Eddie, ta meg med bort til Bud's, som var en av hans omvendte til Kristus. Hans kone var en trofast pinsevenn. Bud var gårdbruker, og han kom nylig inn. Men han hadde fått tildelt et stort landområde for jakt, der de hadde drevet ut indianerne og satt dem i reservater. Omtrent seks . . . Åh, jeg antar at han fikk omtrent tre hundre kvadratkilometer, eller mer, rundt der inne, et landområde som ble tildelt ham av den kanadiske regjeringen.

116 Vel, den våren, da jeg var der oppe, dro vi på bjørnejakt etter møtet, men da vi . . . i mai, men chinooken kom og det hindret oss. Vi hadde cirka . . . Han hadde aldri hørt noe om møtene, og Eddie fortsatte å proppe ham full om møtene.

117 Og han sa: “Du mener ikke å fortelle meg at Gud viser Seg Selv i dag, og viser ting som kommer før det skjer?”

Eddie sa: “Det er helt riktig.”

118 Så fortsatte han å snakke med meg. Han sa: “Du vet, jeg har en bror som har epilepsi.” Sa: “Hvis du bare kunne komme til den broren!” Sa: “Jeg tror, hvis jeg noen gang kunne få ham til ett av møtene dine, tror jeg at han ville blitt helbredet.” Jeg sa . . . Sa: “Han har hatt det hele livet.”

Jeg sa: “Kanskje det.”

119 Vel, det blir ikke mørkt der oppe på den tiden av året, vet du. Solen går bare ned, og blir . . . Åh, du kan når som helst, midnatt, klokken ett, du kan bare stå og lese avisen, hva som helst, ser du. Og rundt—rundt siste del av mai, går solen aldri ned. Den bikker bare så vidt, omtrent bort i cirka ti minutter og kommer tilbake. Så vi la oss bare ned når vi ble slitne.

120 Og så på veien ut, møtte vi en gjeng med indianere. Og, åh, jeg traff den gamle høvdingen der ute. De lot ham bo der fordi han hadde to barn. De begraver barna sine i en tømmerstokk, sine kjære. En slags religion. Og de hengte dem i treet, så de lot bare den familien være der. Hyggelig, gammel fyr, over nitti år gammel, satt oppe i salen sin like så bra som en av guttene sine.

121 Og så dro vi neste dag. Han sa: “Det er ingen vei over nå. Gå opp over fjellet og *denne* veien.” Åh, det var hundre miles til, å rydde en sti. Så, vi kunne ikke gjøre det. Det var for sent. Vi begynte å gå tilbake.

122 Og på vei tilbake hadde Bud fått tak i en rekke unghester, og noen av dem kom seg ned i myra og slikt. Og jeg gikk der og snakket, og Eddie og jeg. Og Bud var ved lederhesten, og prøvde å komme seg ut. Vi hadde tjueen stykker. Og jeg satte tauet rundt den ene, fikk den ut. Og ikke før han hadde kommet seg ut, så kom min egen ridehest uti. Og her var jeg, og kom meg ut derfra. Og jeg var gjørmete og helt . . . Etter noen minutter kom jeg meg opp på hesten min og tørket gjørmene av klærne mine, slik som *det*, la i vei.

123 Og rett foran meg, over åsen der, kom en ung mann. Jeg så på ham. Jeg beveget meg tilbake i salen og stoppet hesten min. Og jeg så at han fikk et anfall, gikk omkring og frådret, han ble skikkelig hoven og bare ødela alt rundt seg. Og så roet han seg ned. Jeg så en gammel salamanderovn. Jeg så skjorten hans brenne.

124 Eddie var omtrent et halvt kvartal foran meg og prøvde å få tak i en annen hest. Unghesten løp bort fra stien, og kom seg

bort, slet av seg sekkene og ble utøylelig. Så da red jeg opp dit til Eddie. Vi fikk roet ned hesten. Jeg sa: “Eddie, jeg har SÅ SIER HERREN for Bud.”

Han sa: “Broder Branham, hva skjedde?”

Jeg sa: “En visjon. Jeg så broren hans.”

Han sa: “Åh, få tak i ham.”

¹²⁵ Jeg sa: “Hold hestene tilbake. Jeg skal sette sporene i min og gå foran, ri rundt disse hestene og se om jeg kan få tak i dem og holde dem inntil åssiden.”

¹²⁶ Jeg red rundt fjellskrenten, slik som *dette*, med min he- . . . på hesten min. Drev ham oppover og kom dit opp. Og jeg la hånden over på salen. Jeg sa: “Bud?”

Han sa: “Ja, broder Branham.”

¹²⁷ Jeg sa: “Jeg ønsker å fortelle deg noe. Din bror . . .” og beskrev ham.

Han sa: “Ja. Hvem fortalte deg det?”

Jeg sa: “Ingen. Herren bare viste ham til meg.”

Jeg sa: “Vil du tro meg som Hans tjener?”

Han sa: “Ja visst, broder Branham.”

¹²⁸ Jeg sa: “Gi beskjed”, omtrent—omtrent åtte hundre miles tilbake til sivilisasjonen, “få broren din til å komme hit. Og med en gang han får ett av disse anfallene . . .” Jeg sa: “Han har hatt disse siden omtrent to år gammel. Du tror det kanskje ikke, men det er arvelig. Bestefaren din hadde dem.”

Han sa: “Nå, det er sannheten. Det er riktig.”

¹²⁹ Jeg sa: “Nå, når denne gutten får dette anfallet, drar du skjorten av ham og kaster den inn i ilden, og sier: ‘Dette gjør jeg i Jesu Kristi Navn, i henhold til Hans Ord.’ Han vil aldri få ett til, så lenge han vil tro det.”

¹³⁰ Han bare løftet opp hendene, begynte å skrike. Han sa: “Jeg har aldri sett det skje, men du fortalte meg virkelig hvordan broren min så ut, og fortalte meg sannheten om bestefaren min.”

Jeg sa: “Det er riktig.”

¹³¹ Etter at vi dro, sendte han bud og fikk tak i broren sin. Og han skulle dra ut og rydde stier den morgenen, da han kom opp med bussen (kommer opp, passerer to eller tre ganger i uken, opp og ned Alaskan motorvei), kom han bort til . . .

¹³² Og Buds kone, Lila, er bare en bitte liten dame, en liten kvinne, omtrent så stor som et såpestykke etter at hele familien har vasket seg med det. Bare en liten . . . Har fem barn, og en nydelig, liten kvinne.

¹³³ Og Bud dro ut for å fikse hestene sine, for han skulle rydde stier, slik at vi kunne komme tilbake dit med jegerne hans.

134 Og så snart han var borte, vel, fikk broren hans der inne, uten å ha tatt av seg finklærne sine ennå, kom et anfall. Og de hadde slått leir i en gamle brakke, som amerikanerne brukte da de bygde motorveien der. Og da . . . De hadde en stor, gammel salamander som ovn. Og lille Lila . . . Han ble—han ble voldsom når han fikk disse anfallene. Og hun ble livredd for ham, og hun smatt gjennom et vindu, *ett eller annet*, for å komme seg unna. Men hun var på vei til å hoppe ut, og hun kom til å tenke på hva som hadde blitt sagt. Hun hadde vært i ett av møtene, nede ved Dawson Creek.

135 Hun skynder seg bort dit og går over denne store karen, river skjorten av han, og gråter, knapper og alt, den hvite skjorten hans, gikk bort til ovnen og sa: “Dette gjør jeg i Herren Jesu Navn, i henhold til Herrens Ord som ble fortalt oss.” Og han har aldri hatt et siden. Det gjorde slutt på det.

136 Han sendte en beskjed om at jeg kunne komme, en gratis jakt. Og jeg er alltid på utkikk etter gratis ting, vet dere. Så jeg tenkte: “Vel . . .” sa jeg, “jeg vil dra. Jeg skal se om Herren lar meg dra.” Jeg ba. Og ikke før jeg hadde begynt å be, gikk alt i den retningen.

137 Jeg tok med broder Fred Sothmann. Han er her et sted i møtet. Hvor er du, Fred? Der er den. Ja. Han er en av tillitsmennene til menigheten vår. Broder Fred vet at dette ble fortalt tre måneder før det skjedde. Stemmer det, broder Fred? Og, antar jeg, broder Simpson. Hvor mange er i bygningen i kveld, som vet at det ble fortalt før det skjedde? Løft opp hendene. Der ser dere. Og ble fortalt foran menigheten, nøyaktig hva som ville skje. Vel, jeg visste ikke at dette var tiden.

138 Så jeg dro opp til Alaskan motorvei, og broder Fred stoppet hos en venn for å gå på elgjakt. Det er for langt avsides der for elg. Så det var oppe i sauelandet, hvor vi skulle. Og så vi . . . jeg tok et—et stykke kritt eller jord, og tegnet på frontruten. Jeg sa: “Nå, broder Fred, så hvis dette er tiden, vil du huske nøyaktig hva som vil skje.” Og han husker det.

139 Jeg dro videre oppover. Den kvelden da vi kom inn i leiren, sa Bud: “Broder Branham!” Han klemte meg og hoppet opp-og- ned, talte i tunger og ropte, vet du. Han sa . . . Og det, en gammel, røff cowboy også. Og han—han bare priste Gud. Han sa: “Vet du hva, broder Branham? Broren min har ikke hatt ett anfall fra det tidspunktet. Han er helt normal og frisk, året før.”

140 Jeg sa: “Så lenge han vil tro det, vil det fortsette slik.” Og jeg sa: “Si til ham nå at han må overgi livet sitt til Kristus, og tjene Ham resten av sitt liv. ‘Gå og synd ikke mer, for at ikke noe verre skal komme over ham.’ Ser du?” Jeg sa: “Be ham om å gjøre det nå.”

141 Så sa jeg: “Jeg har en visjon til”, og jeg fortalte ham om synet. Jeg sa: “Nå, det var noen små karer med meg. Vi var på en jakttur.

De var små menn. Og en av dem hadde på seg en grønn, rutete skjorte.”

142 Og han sa: “Vel”, sa han, “broder Branham,” sa han, “jeg har ikke en grønn, rutete skjorte.” Sønnen hans, Blaine, atten, sa at han ikke har noen grønn, rutete skjorte.

143 Eddie Byskal, en annen bitte liten kar, veier rundt hundre og ti pund, han sa: “Jeg har heller ikke noen, broder Branham.”

Jeg sa: “Vel”, jeg sa, “nå, dyret . . .”

Han sa: “Hva slags dyr var det?”

Jeg sa: “Det så ut som en hjort.”

144 Han sa: “Det er ingen hjort her oppe. Dette er for høyt.” Han sa: “Kanskje det var en karibu.”

Jeg sa: “En karibu har et gevir.”

Sa: “Det er riktig.”

Jeg sa: “Denne hadde takker.”

145 Han sa: “Vel, broder Branham”, sa, “vi skal til saueområde, ikke hjorteområde eller noe sånt.”

146 Jeg sa: “Vel, det er sannsynligvis en annen tur. Broder Arganbright . . . Det kan ha vært Alaska et sted”, sa jeg, “for det var en enorm, stor grizzlybjørn.”

Han sa: “Hva slags grizzlybjørn var det?”

Jeg sa: “Silver-tip.” Det er den mest kjente av dem alle.

147 Han sa: “Jeg er en guide. Jeg har vært i disse skogene her hele livet. Jeg har aldri sett en silver-tip.” Sa: “Jeg har sett en vanlig grizzlybjørn. Men”, sa, “jeg har aldri sett en silver-tip, aldri sett en i mitt liv.”

148 Jeg sa: “Vel, det er noen, én ett eller annet sted, og jeg skal finne den.”

Han sa: “Jeg vil si at det er sannheten.” Han sa: “Jeg vil si det.”

149 Vi la i vei tre dager senere. Vi slo leir rett over tregrensen.

150 Og Gud hjelpe meg, hvis de forblir slik til Tusenårsriket, la meg leve der under Tusenårsriket. Jeg bare elsker å bade i den naturen der. Åh! Den som ikke kunne se Gud der, er—er blind, døv og stum. Bare å se Ham gjenspeile Seg i de store, enorme fjellene! Åh, du store! Dyp kaller på dyp da, og har det bare fantastisk der oppe.

151 Så gikk vi opp på ett fjell. Du må bare gå rett, som *det*, bare for å komme deg opp. Åh, ingen trær, bare karibu-mose er det eneste du ser. Vi hadde sett rundt tretti eller førti sauer. Det var ikke noen store nok til å ta. Det var bare små halvrunder og trekvart runder. Jeg—jeg ville ha en stor nok til å komme

ut derfra med, så ved å gå så langt tilbake. Så vi . . . Jeg gikk ned igjen.

152 Og neste dag begynte vi å gå over, og Eddie falt i vannet da han skulle til å hoppe over, med store sko på seg.

153 Da vi gikk oppover fjellsiden, stoppet Bud og sa: “La meg få kikkerten din, Billy.” Jeg ga ham kikkerten.

154 Vi gikk et stykke og snakket om Herren, og ropte og løp opp og ned åssiden, hadde bare en herlig stund. Det er godt å gå på jakttur, hvis du går med brødre.

155 Og så tok han kikkerten min. Han sa: “Broder Branham, der er væren din. Det er omtrent åtte av dem som ligger omtrent seks miles unna, akkurat der på toppen av den andre toppen. Se på dem. Ser du dem sammen?”

Jeg tok opp. Jeg sa: “Det skal være sikkert, der er de, helt riktig.”

156 Han sa: “Vel, vi kan like gjerne gå ned igjen, starte i morgen rundt klokken tre.” Sa: “Vi bør være der oppe innen klokken ni, eller fra ti. De gamle værene hviler da. Det vil være akkurat rette tiden.”

Jeg sa: “Hva er de andre tingene som går rundt der?”

157 Sa: “Det er karibu.” Jeg sa . . . Så, seks miles unna, vet du, det er vanskelig å si hvordan de ser ut.

158 Og videre, derfra, seks hundre miles i luftlinje, er det ikke engang en sti eller en skogsvei. Og når du kommer vestkysten, og du går omtrent åtte hundre miles til Vancouver, er det ikke engang et spor av sivilisasjon. Og de neste sivilisasjonene, i *denne* retningen, er Anchorage, omtrent syv eller åtte hundre miles. Går du tilbake *denne* retningen, støter du på den lille byen, Yellowknife, der det kommer en båt en gang i året, for eskimoene. Og deretter kommer du til Russland. Så, du er virkelig for deg selv. Det er der Gud kan hvile seg, der oppe, fra alle våre problemer og prøvelser som vi legger på Ham. Så jeg liker å gå opp dit og snakke med Ham når Han hviler, skjønner du, så slik som det var i går kveld på—på båten.

159 Så da vi gikk ned igjen, og neste morgen startet vi tidlig. Rundt klokken åtte hadde vi snodd oss gjennom kratt og alt mulig, inntil vi kom til toppen av åsen. Og på veien opp gikk det en gammel karibu-ku og en okse i fin størrelse. Han gikk, var på vei oppover åsen, og han hadde stort gevir. Og jeg sa: “Vel, og så der er den første karibuen jeg noensinne har sett i skogen, vill. Jeg har aldri vært så høyt før.”

Han sa: “Ja. Det er en karibu.”

160 Så vi gikk videre opp på åsen og kikket. Sauene var ikke der. Så Bud og jeg gikk rundt. Og Eddie begynte å liste seg rundt, og Blaine, gutten hans, så seg omkring etter vilt.

161 Og vi gikk over her, og, åh, du store, jeg bare ropte ut: “Ære være Gud!” Jeg kikket ned der, og der var de store fjellene med snø på toppene; gul karibu-mose under snøen. Og like under det kom det eviggrønne, som var dverggran. Og litt lenger ned, der kom bukkekrauet, rødt. Og litt lenger ned, var amerikaospen, gul. Alt speilet seg i innsjøen nede under det. Åh, du store!

162 Bud og jeg la bare armene rundt hverandre og bare tok en liten giggdans rundt der, bare skrek og ropte og priste Gud. Og vi satte oss ned med armene rundt hverandre og bare priste Gud. Og hadde en fantastisk tid i omtrent to timer, antar jeg.

163 Og jeg sa: “Hør her, lurer på hvor det ble av Eddie?” Vi kalte ham “Fyren”. Så vi dro tilbake. Vi startet over åsen. Jeg sa: “Han kunne ikke gå seg vill her oppe.”

164 Og sa: “Nei. Blaine er der borte et sted, og han er indianer.”

165 Så vi så oss rundt, og jeg så et filmkamera som lå der. Jeg sa: “Det var Eddies.” Jeg så tilbake nedover åsen. Og jeg gikk over i *denne* retningen, og han gikk i den andre retningen.

166 Og Eddie sa: “Sh-sh-sh-sh.” Han jaktet på den lille karibu-oksen. Og han skulle ta den med ned og gi den til indianervennene som han misjonerte for. Så han skjøt karibuen. Vi gikk ned og flådde den.

167 Kom tilbake, klokken er rundt ett. Vi fant ridehestene våre igjen, omtrent en halv mile unna, der de sto. Og vi sto der. Han sa: “Broder Branham, liker du å gå?”

Sa: “Det er sikkert at jeg gjør.”

168 Han sa: “Hvis vi bestiger dette fjellet . . . Værene gikk over i *denne* retningen og gikk ned i den andre gropa der, kanskje. Hvis de ikke gjorde det, gikk de tilbake *denne* veien.” Sa: “Vi lar Eddie og dem gå tilbake gjennom denne veiskjæringen *her*, og tar min ridehest og din ridehest og frakter karibuen til leiren. Og vi vil bare gå opp gjennom her og finne det stedet. Og vi burde komme tilbake rundt klokken ti eller elleve i kveld.”

Jeg sa: “Fint. Vi gjør det.”

169 Så vi sto der. Vi spiste hver vår boks med sardiner. Og vi begravde disse sardinene under mosen. Og brødet vårt, hadde vi i skjorta, og svettet inntil alt sammen var blitt en stor klump. Men det var godt, når du er sulten. Og det er helt i orden. Så vi sto der.

170 Og jeg så meg omkring. Og jeg kikket gjennom kikkerten. Jeg sa: “Bud, se her. Hva er det der borte?”

171 Omtrent tre mile unna der lå karibuen. Og det var en underlig en. Var ikke gevir; det var store takker. Jeg sa: “Husker du? Se her. Det er panoramautsikten, helt nøyaktig. Og der ligger dyret, akkurat på den måten.” Jeg sa: “Det er bare én ting som hindrer synet, noen med en grønn, rutete skjorte.” Og der sto

Eddie med en grønn, rutete skjorte på seg. Jeg sa: “Jeg trodde ikke du hadde en.”

172 Han sa: “Min kone må ha lagt den i sekken. Da jeg falt i vannet, i går, byttet jeg skjorte.” Han sa: “Jeg visste ikke at hun hadde lagt den der, broder Branham. Jeg beklager at jeg fortalte deg noe galt.”

Jeg sa: “Du måtte bare gjøre det, sønn.”

173 Åh, Bud begynte å rope. Han sa: “Du kan stå rett her og skyte den, tre miles unna. Kan du ikke, broder Branham?”

Jeg sa: “Ifølge synet var jeg rett ved siden av den.”

174 Han sa: “Broder Branham, si meg, hvordan skal du komme deg bort dit?”

Jeg sa: “Jeg vet ikke, men jeg skal komme over dit.”

Så sa han: “Hvordan skal du gå?”

Jeg sa: “Går rundt denne utkiksplassen.”

175 Han sa: “Det er skiferleire.” Og jeg . . . Sa: “Hvis du glir, vil du få rundt tusenvis av tonn med snø på deg, i løpet av et sekund.”

176 Og jeg sa: “Herren vil ta Seg av det. Det var veien jeg gikk, i visjonen, rett rundt.”

Han sa: “Vel, jeg vil følge deg.” Her kom han.

177 Og disse guttene sa: “Vi blir her nå til vi ser at du har fått karibuen”, og de sa, “så vil vi—vil vi dra ned igjen, tar hestene og går videre. Vi vil møte deg nede ved enden av dalen, omtrent, åh, cirka fire eller fem miles ned.”

Han sa: “Ja vel.”

178 Så begynte vi å gå rundt, Bud og jeg. I løpet av en halvtime hadde vi kommet oss rundt. Og karibuen lå rett der og kikket rett på oss, og så oss ikke. Han må ha sovet. Og gikk oppover en liten sti og kom tilbake, og kom innen tretti yard fra den. Der lå den. Dette enorme, store dyret reiste seg, og jeg felte det.

179 Og mens vi satt der og flådde det, på den måten, sa Bud: “Sa du at disse hornene var 42 tommer?”

Jeg sa: “Det er helt riktig.”

180 Han sa: “Broder Branham, de må være hundre og førtito”, flott, stort hode.

Jeg sa: “Nei. Det er akkurat førtito.”

Sa: “Jeg har et målebånd der nede.”

Jeg sa: “Tviler du på det?”

Han sa: “Nei, sir.”

181 Han sa: “Men vent litt, fortalte du meg ikke at du skulle få en stor grizzlybjørn før du dro tilbake? At det ville være en silver-

tip, før du kom tilbake dit hvor den gutten var, med grønn skjorte på seg?”

Jeg sa: “Det er sannheten.”

¹⁸² Han så tilbake nedover åsen. Vel, det er ikke noe som er så høyt, overhodet ikke. Bare mose, er alt du ser, mil etter mil, bare bølgende åser av mose. Han sa: “Hvor er den, broder Branham?”

¹⁸³ Jeg sa: “Han kan tilveiebringe en. Han sa det.” Jeg sa: “Tviler du på det, Bud?”

Han sa: “Nei, sir.”

¹⁸⁴ Vel, vi kom nedover åsen, slik som *dette*. Han bar riflen en stund, og jeg bar hodet, så omvendt. Måtte bare gå sidelengs på vei ned, de store hornene skrapte ned i mosen. Og vi var cirka en mile unna. Vi stoppet og kikket oss rundt. Han sa: “Den gamle bjørnen bør dukke opp, ikke sant?”

Jeg sa: “Hva—hva bekymrer du deg for?”

Sa: “Ingenting.”

¹⁸⁵ Vi fortsatte videre til vi kom til en liten isbre som kom tvers over. Vi satte oss der og fikk avkjølt oss litt. Han sa: “Broder Branham, bare tenk på det”, sa, “vi har ikke mer enn cirka, åh, mindre enn en halv mile før vi kommer til guttene, og et sted mellom her og der kommer du til å drepe en silver-tip.”

¹⁸⁶ Jeg sa: “Det er riktig. Det er riktig.” Han sa . . . Jeg sa: “Du tviler på det, Bud.”

¹⁸⁷ Han reiste seg og tok meg i hånden. Han sa: “Broder Branham, min bror har aldri hatt et anfall fra den dagen til denne.” Han sa: “Den Gud som kunne fortelle deg om broren min, ville ikke lyve for deg.”

Jeg sa: “Bud, den vil være der.”

Han sa: “Hvor skal den komme fra?”

¹⁸⁸ Jeg sa: “Jeg vet ikke, men” sa jeg, “Bud, jeg er femtito”, (da), og jeg sa, “jeg har sett visjoner siden jeg var et barn. Og da jeg så denne karibuen her, drept, og bare se om ikke hornene dens er førtito tommer. Og så, i den samme visjonen, da jeg var på vei tilbake til der jaktgruppen var, som jeg var sammen med, drepte jeg denne silver-tip, grizzlybjørnen.”

Han sa: “Broder Branham, jeg kan se tjue miles.”

¹⁸⁹ Han sa: “Gud er nødt til å trekke den opp av bakken, eller bringe den ned fra himmelen, eller noe.”

Jeg sa: “Vær ikke bekymret. Den vil være der.”

¹⁹⁰ Vi gikk omtrent hundre yard til. Han var også helt utslitt. Dette trofeet veide omtrent hundre og femti pund. Så, da han kom ned bakken, satte han—han det ned. Han sa: “Puh! Jeg er nesten helt ferdig.”

191 Jeg sa: “Jepp.” Vi kom inn i litt dverg, dverggran da, omtrent så høy. Det var noen ryper som fløy rundt, og det var fjellryper, så jeg kastet noen steiner på dem slik.

Så sa han: “Har du noen gang spist noen fjellryper?”

Jeg sa: “Nei. Jeg tror ikke det.”

192 Han sa: “De er fine. De like gode som ryper.” Han sa: “Broder Branham?” Tok av seg den store, svarte hatten sin, viftet seg. Sa: “På tide at den gamle bjørnen dukker opp, ikke sant, gutt?”

Og jeg sa—jeg sa: “Bud, du tviler på det.”

193 Han sa: “Nei. Jeg gjør ikke det. Men, broder Branham, jeg—jeg—jeg kan bare ikke forstå.”

194 Jeg sa: “Det kan ikke jeg heller. Det er ikke opp til meg å forstå. Det er opp til meg å tro.” Amen. Gud i Himmelen vet at disse tingene er sanne. Ville jeg stå her og si dette, hvis det ikke var sant?

195 Så skulle jeg til å snu meg, for å gi ham riflen og ta opp hodet. Og idet jeg snudde meg, sa jeg: “Bud, du har kikkerten rundt halsen. Hva er det som står der oppe på åssiden?”

196 Og han kastet kikkerten opp. Han sa: “Åh, hjelpe meg”, sa, “hvis ikke det er noens melkeku!” Det finnes ikke noe slikt i området. Sa: “Det er den største grizzlybjørnen jeg noen gang har sett i mitt liv. Og så hjelpe meg, se på den gule solen som skinner på den. Det er en silver-tip.” Sa: “Hvor langt borte sier du at den er?”

197 Jeg sa: “Han er omtrent to mile oppe.” Og vi var nesten utslitte. Han sa . . . Jeg sa: “Hva venter vi på? La oss dra.”

Og han sa: “Er du sikker på at du får den?”

Jeg sa: “Selvfølgelig kommer jeg til å få den.”

Han sa: “Hva slags gevær bruker du der?”

198 Jeg sa: “Nå, ikke bry deg om det.” (Og et bitte lite gevær som en broder ga meg i et møte en gang, for flere år siden.) Og jeg sa . . . (En liten, billig .270.) Og jeg sa: “Ja vel. Jeg har . . . Jeg . . . Det kommer til å skje.”

199 Vi fortsatte å gå litt nærmere. Og jo nærmere vi kom, desto større så bjørnen ut. Åh, den så ut som en diger høystakk der den satt der oppe på mosen, vet dere. Et stort, enormt dyr, med et hode omtrent så bredt vet dere, og kjever som stakk ut, kjempestore labber. Og den snuste opp disse små blåbærgrenene, slik som *det*, vet dere, og spiste dem. Og en kjempestor kar! Vi kom cirka, åh, åtte hundre yard unna den.

200 Han sa: “Hei, broder Branham, har—har du noen gang skutt en grizzlybjørn før?”

201 Jeg sa: “Jeg har skutt mange bjørner, Bud, men jeg har aldri skutt en silver-tip grizzlybjørn før.”

202 Han sa: “Du vet, silver-tippen er den største slåsskjempen av dem alle.”

Jeg sa: “Ja, jeg forsto det.”

Han sa: “Han vet ikke hvordan han skal dø.”

Og jeg sa: “Vel?”

203 Han sa: “Ikke . . . Hvor—hvor—hvor langt har du . . . ? Hvor nær må du komme den med det?”

204 Nå, bare spør ham. Skriv et brev til ham. Jeg skal gi deg adressen. Han sa: “Enhver som ønsker å vite noe om de tingene, kan skrive til meg. La meg fortelle dem.” Og så . . .

Og jeg sa: “Vel?” Jeg sa . . .

Han sa: “Nå?”

205 Jeg sa: “Nei, nei. Jeg var nærmere enn dette, Bud. Jeg var rett i nærheten av den.”

206 Han sa: “Vi begynner å komme ganske nær nå. Han kan angripe når som helst.”

207 Jeg sa: “Jeg vet det. Men”, sa jeg, “Bud”, sa jeg, “det vil gå bra.”

208 Han sa: “Nå, når du skyter en bjørn”, sa, “nå, broder Branham, så skyter du den i ryggen. Du må bryte ham ned, for han vil fortsette å kjempe, han kan ikke reise seg da.”

Jeg sa: “Nei, ifølge synet skjøt jeg ham i hjertet.”

Han sa: “Jeg håper ikke du tar feil her.”

209 Jeg sa—jeg sa: “Jeg gjorde ikke det.” Jeg sa: “Jeg husker det.” Før i en—i en visjon, er du i—er du i en bevissthet, og begge, som vi forklarte det her om kvelden. Du er i to. Du kan ikke glemme det. Skjønner? Så slik er det.

210 Så vi kom inn igjen cirka—cirka to hundre og femti yard. Det var bare den siste lille fjellbekken vi gikk over. Og jeg sa: “Det er omtrent nok nå. Se på den. Er den ikke flott?”

Han sa: “Ja, jeg antar den er det.”

211 Og—og jeg sa: “Ja vel, Bud. Nå når jeg reiser meg herfra, kommer den.” Og jeg sa: “Bare se på.”

Og han sa: “Jeg skal se på.”

212 Så la jeg en patron i geværløpet, vet dere. Og vi nede under denne lille fjellbekken. Akkurat idet jeg reiste meg, så kom den. Du verden! Jeg stoppet, skjøt, og det hørtes bare ut som et pusterør som traff den. Du gode, det så ikke ut til å ense ham det minste. Og, du, før . . .

213 Snakk om hastighet! Jeg har aldri sett noe lignende. Den, de kan løpe raskere enn en hest, hjort, eller hva som helst, vet dere, en bjørn kan det, slik. Den kom rett nedover åsen, rett imot oss, på den måten.

214 Og før jeg fikk en ny patron i geværet, falt den død om, omtrent, åh, omtrent tretti, førti yard fra meg, bare snudde seg over; tok hjerte, lunger og alt fra ham. Det var en Nosler-kule, dere som lader for hånd kjenner til det. Så det—det sprengte ham i stykker, og han falt om.

215 Bud, som sto der, så over, var helt hvit om munnen. Han sa: “Broder Branham, jeg ville ikke ha den på fanget mitt.”

Jeg sa: “Ikke jeg heller.”

216 Han sa: “Puh”. Sa: “Jeg vil si deg, nå som det er over, gutt. Om det ikke hadde vært for en av disse visjonene, og jeg hadde sett det skje før, hadde jeg aldri kommet opp hit, så nær den bjørnen, med deg.”

217 Og ingen av oss kunne rikke den. Den veide rundt tusen pund, antar jeg, så enorm, stor kar. Vi kunne ikke rense den, vi fikk . . . flådde den. Vi begynte på nedturen. Og vi sa . . . “Broder Branham?” Vi tok opp hornene. Han sa: “Hvis de hornene er nøyaktig førtito tommer”, sa, “så kommer jeg til å få et løpeanfall.”

218 Jeg sa: “Du bør begynne med en gang da, for det er hva det er.”

219 Han sa: “Jeg har aldri sett en—en—en . . . Det virker for meg som om jeg drømmer dette.”

220 Og da vi kom ned dit, og jeg sa til—til Eddie, jeg sa: “Følg med nå. Blaine vil legge hendene.”

221 Nå, dere husker at det var en liten hånd rundt det hornet. Husker du, broder Fred, hvordan det ville bli?

Og jeg sa: “Følg med på det”, til Eddie.

Og så sa Bud: “Vent.” Han fikk hesten sin bort dit.

222 Og vi hadde bjørnen ved siden av oss, vet dere, og hestene ble ustyrlike. Dere vet hvordan de oppfører seg når de lukter en grizzlybjørn eller en hvilken som helst slags bjørn. Så jeg—jeg gikk over dit og holdt, prøvde å holde hesten, ridehesten som prøvde å komme seg unna.

223 Og han gikk bort og hentet målebåndet sitt, og kom gående over der, kikket på meg, på *den* måten. Sa: “Kom hit, Blaine.” Jeg ga Eddie en dult. La det ned på dette. Amen. Og så hjelpe meg, førtito tommer, på nesen!

224 Nå krymper hornene rundt to tommer når de tørker opp. Den grizzlybjørnen ligger i stuen min, og hornene henger på veggen. Utstopperen hadde ordnet dem og monterte dem. Det henger et målebånd på dem, førtito tommer, nøyaktig.

225 Nå, hvorfor skulle Gud si noe slikt til en mann, om en jakttur?

226 Da jeg kom tilbake, var mor syk. Jeg gikk for å se henne. Hun sa: "Billy?" Ser dere, Han oppmuntret meg, gjorde meg klar for noe.

Jeg sa: "Mamma, Herren har alltid helbredet deg."

Hun sa: "Billy, jeg reiser Hjem for å møte pappa."

"Åh", sa jeg, "mamma, ikke snakk slik."

Sa: "Jo, det skal jeg." Jeg ba for henne.

Og broder Fred og alle disse vitnene som sitter her, vet det.

227 Det neste som skjedde, var at de tok henne til sykehuset. Legen visste ikke engang hva som var galt. Vel, jeg dro ut for å be for henne. Hun sa: "Sønn, jeg reiser." Og nå, moren min var uansett på en måte en sterk kvinne.

228 En dag, noen dager senere, gikk jeg inn. Hun sto der og så rett opp mot Himmelen. Hun sa: "Billy, jeg ser deg."

Jeg sa: "Ja, selvfølgelig, mamma." Sa: "Jeg ser deg rett her."

229 Hun sa: "Åh, du er så gammel, Bill", sa, "det hvite håret ditt og skjegget bare henger sammen. Du har armen din rundt korset og strekker deg etter meg." Jeg skjønnte det da, det var det.

Nå, dere brødre her vet at det er sannheten.

230 Dagen etter var søndag. Jeg forkynte. De sendte beskjed til meg: "Din . . ."

Jeg sa: "Jeg tror ikke at mor reiser. Gud har alltid vist meg når noen i familien min reiser. Men, mor, Han har ikke vist meg noe om det." Her kom en beskjed inn. Og jeg var også midt i Budskapet mitt, som dette. Noen kom inn og sa: "Gå, gå til moren din med en gang. Ring henne på telefonen. Hun er døende nå."

231 Jeg sa: "Død, hold henne i ro. Guds Ord er viktigere enn det."

232 Denne mannen som sitter her, broder Borders. Etter at møtet var over, gikk jeg ut for å se mamma. Jeg møtte broder Borders. Han sa: "Broder Branham, du er ikke engang seks fot høy, men jeg så en mann på ti fot stå på talerstolen denne morgenen."

Jeg sa: "Broder Borders, Gud vil ta seg av alt dette for mamma."

233 Og noen dager senere, kalte de meg ut til rommet, og hun skulle virkelig reise. Jeg samlet barna sammen og sto rundt sengen. Jeg sa: "Mamma, reiser du virkelig?"

Hun sa: "Ja." Så kunne hun ikke snakke mer.

234 Jeg fortsatte og si til henne: "Hva betyr Jesus for deg, mor?" Jeg husker at jeg døpte henne i Hans Navn for lenge siden, ute i vannet. Jeg sa: "Fortell meg hva Han betyr for deg nå."

Hun sa: "Mer enn livet for meg."

235 Jeg sa: "Mamma, hvis du reiser, jeg er gutten din . . . en predikant. Jeg vil vite, fra min egen mor som skal møte Gud. Jeg vil holde hånden din her, mamma."

Sa: "Jeg ønsker det." Jeg fortsatte å holde den.

236 Hun kunne ikke snakke. Så ut som hun var lammet, ansiktet hennes. Jeg sa: "Kan du ikke snakke mer, mamma?" Hun klarte ikke . . . Jeg sa: "Hør her. Er Jesus fortsatt den samme for deg?" Hun kunne nikke med hodet.

237 Så kom hun til et punkt hvor hun ikke kunne nikke lenger. Jeg sa: "Mor, er Jesus alt for deg nå? Han kommer for deg, om et øyeblikk. Alt, for deg?" Hun kunne ikke bevege seg.

238 Jeg sa: "Mamma, du har bare én ting, du . . . Jeg ser at du blunker med øynene. Hvis Jesus fortsatt betyr akkurat det samme for deg som Han alltid har gjort, den dagen jeg døpte deg i vannet, så blunk med øynene dine veldig fort." Hun blunket med øynene, og tårene rant nedover, som *det*.

239 Og en liten Vind kom, feiende inn i rommet. Mor reiste Hjem.

240 Jeg kom hjem, dro ut til begravellesbyrået, plukket ut klærne. Åh, dere vet hvordan det er. Du har måttet gjøre det samme. Barna gråt, en nede på ett sted, og en, på et annet. Jeg sa: "Mamma, var forankringspunktet. Vi vil aldri bli de samme igjen." Doc og familien hans i *denne* kroken. Jesse og familien hans i *den* kroken. Vi begravde Howard nylig. Jeg sa: "Vel, vi er ferdige, gutter." Jeg sa: "Vi vil . . . Vi kommer ikke til å se hverandre. Mamma var samlingsplassen vår." Jeg sa: "Vi kommer ikke til å se hverandre så mye nå lenger."

241 Jeg dro hjem ved nattetid, etter at vi hadde tatt ut klærne hennes. Jeg dro hjem igjen.

242 Fru D'Amico, noen som kjenner henne, fra Chicago? Har vært en veldig kjær venn av kampanjen. Hun hadde gitt meg en Bibel. (Unnskyld meg.) Og det var en av de Biblene med rød skrift, med glidelås på. Og noen, da jeg forkynte den prekenen: *Lammet og duen*, hadde de sendt meg to duer, som en brevholder. En annen broder av meg, broder Norman, hadde sendt meg en liten due, og et lam, min broder Borders ga meg lammet. Jeg tok opp Bibelen. Meda var over i det ene hjørnet og gråt.

243 Og alle dere Forretningsmenn her vet, da jeg var på Jamaica, så jeg svigermoren min, fortalte dere det ved bordet der ute på Jamaica. Jeg sa: "Noen av familien min dør, som ikke har noen tenner. Jeg ser dem gå." Rett ved bordet, Demos Shakarian og alle dem satt der. Noen timer etterpå, falt svigermoren min nesten død om, en gang, ser dere, ingen tenner, helt nøyaktig.

244 Jeg sa: "Jeg så en ung mann spytt blod." Jeg ringte, sa: "Ikke la Billy . . ."

245 Er det noen her som var på Jamaica-møtet der borte på den tiden på—på Jamaica, Kingston? Kan ikke se. Ja. Der er to. Så da . . .

246 Og jeg sa: “Det må . . . Billy, ikke gå opp dit. Jeg så en ung kar spytte blod.” Og det var svogeren min. Han gikk, fikk en blodstyrting da moren hans døde. Det bare ga ham et slikt sjokk.

247 Da jeg stod her den dagen, tok jeg opp denne Bibelen. Jeg sa: “Far, jeg vet ikke. Kanskje bare Din kjærlighet, at Du ikke viste meg at hun skulle dø. Men jeg er så knust, Gud. Vil Du bare gi meg et trøstende ord fra Ditt Ord?” Jeg sa: “La meg bare få lese noe som er trøst, trøstende for meg.” Jeg lot bare Bibelen åpne seg opp *slik*. Der var det, store røde bokstaver: “Hun er ikke død, men sover.” Og jeg gikk inn på rommet. Vi gikk og la oss.

248 Omtrent klokken åtte, neste morgen, sto jeg opp. De skulle gjøre henne klar rundt middagstid, så vi dro ned for å se henne. Meda gikk ut for å hente barnas frokost, og lille Joe gråt. Becky var i et hjørne, og gråt fortsatt: “Vil jeg noen gang se bestemor igjen?”

249 Jeg sa: “Ja. Ja. Du vil se henne. Hun er rett over, gikk ovenpå.” Jeg sa: “Hun, vi vil se henne igjen.” Og hun elsket disse små barna, vet dere.

250 Og så, og de gråt alle sammen: “Kan vi se bestemor i ettermiddag?”

251 Jeg sa: “Dere kan se kroppen hun bodde i, men bestemor har reist opp for å være sammen med deres andre bestemor, de oppe i Himmelen.”

252 Og Joe kunne ikke forstå det, den lille gutten min, vet dere. Han kunne bare ikke forstå det. Han sa: “Kommer da bestemor ned igjen i kveld?”

253 Og jeg sa: “Nei, nei. Jeg vet ikke når hun vil komme tilbake. Når Jesus kommer, vil hun komme tilbake.”

254 Og jeg sto der. Og jeg snudde meg, gikk inn i rommet. Og da jeg gjorde det . . . Ikke be meg om å forklare det. Det er ingen måte å forklare det på. Jeg så meg selv stå der ute, akkurat som jeg ser utover denne forsamlingen. Og jeg ledet sanger. Jeg gjør aldri det. Jeg kan ikke engang synge, i det hele tatt. Så, og det var en stor, enorm mengde mennesker.

255 På *denne* siden så det ut som auditoriet var ute i friluft, som, åh, jeg vet ikke hva man kaller det, litt nedover en bakke, og omtrent som et amfiteater. Og det var så langt bakover, radene var det, at de måtte heves opp som *dette*, så de som var så langt bak måtte se *denne* veien. Og helt i midten . . . Bare tre rader, som *dette*. Og helt i midten var det lange rader av små, spastiske, invalide barn etter hverandre i radene.

256 Og jeg hadde på meg en mørk dress, og jeg sang: “Bring dem inn, bring dem inn, bring de små til Jesus.” Vi sang den i menigheten, ganske mye, spesielt i innvielsen av barn. Og det var et, som en—en avdeling her, hvor berømtene satt, og talerstolen var like ved det. Men jeg var nede og ledet sanger. Og med ett, jeg står der og ser på meg selv, så . . . Åh, ikke prøv å tenk det ut, for det kan dere ikke. Så da jeg var *her*, så ble det *her*. Jeg vet ikke. To av dem gikk sammen. Og det er . . .

Det er en god ting når de to går sammen.

257 Jeg hadde et kamera der oppe. Da jeg kom ned, visste jeg ikke hvordan jeg skulle ta bilde. Jeg så gjennom det, og, du verden, jeg kunne se fem eller seks forskjellige objekter. Så begynte jeg å fokusere det. Billy sa til meg, sa: “Fokuser det, og de kommer alle til ett.”

258 Det er en god idé å gjøre det, vet du. Du ser ting annerledes når du fokuserer. Og bruk Guds Ord for å fokusere på Ham, og du vil—du vil skjønne hva jeg snakker om. Men få Det i fokus først, ser du.

259 Så jeg stod der og så, og jeg gikk inn i visjonen. Og mens jeg var der, la jeg merke til en kjent person som kom bak fra plassen. Og de var . . . Jeg sa: “Vel, de kommer til avdelingen for de berømte.” Så kom de gående opp *denne* veien. Og jeg tenkte: “Vel, jeg skal synge en gang til mens den damen kommer.” Hun var gammeldags kledd.

260 Nå, noen av dere damer husker dette, da de brukte den typen skjørt, rundt *her*, og det gikk langt ned over snøreskoene. Og de hadde en slags full . . . Hva er det du kaller disse tingene, som—som denne damen har på seg her nå? Den blusen. Bluse, noe slikt som den, og den hadde skikkelige lange ermer. Husker dere dem? Og gikk opp rundt halsen her, med en slags liten knepping her. Så, en fin, stor hatt på, vendt opp på siden. Og damene på den tiden, de hadde langt hår. De trakk det ned slik som *dette*, og satte en hatt på det og satte en nål i den, vet dere, for å holde den på plass, for de måtte sitte på damesadel og slikt.

261 Så kom denne damen opp, og alle respekterte denne damen. Og jeg tenkte: “Vel, hun vil gå til avdelingen for berømteter.”

262 Så sa jeg: “En gang til, alle på denne siden, ‘Bring dem inn.’ Nå *her* borte, ‘Bring dem inn.’ Så alle i midten, alle sammen nå: ‘Ta med de små til Jesus.’”

263 Akkurat idet jeg sa det, hadde denne damen allerede gått inn i avdelingen. Jeg kunne se at når hun kom inn i avdelingen, så reiste alle seg. Og de gjorde omtrent som *dette*, gjenkjente henne, og hun gjenkjente dem.

264 Jeg tenkte: “Vel, det er på tide for meg å forkynne. Jeg vil gå og be for de syke menneskene.” Jeg gikk opp her på—på talerstolen, som *dette*, og avdelingen var rett, åh, så nær

som denne broderen som sitter *her*. Og jeg snudde meg rundt, som *dette*.

265 Jeg tenkte: “Vel, den damen vil bøye seg for meg, så vil jeg kjenne henne igjen.” Og så da jeg snudde meg, hadde hun allerede hodet bøyd, slik. Jeg bøyde hodet ned, som *dette*. Og da jeg løftet hodet, samtidig, for å møte henne, var det mamma, ung, pen.

Jeg så på henne. Jeg sa: “Mamma?”

Hun sa: “Billy.”

266 Og akkurat da begynte lynet å blinke rundt i bygningen, torden drønnet, og det kom en rystelse. Og en Røst sa: “Vær ikke bekymret for moren din.” Sa: “Hun er på samme måte som hun var i 1906.”

Og jeg sa: “Hva, 1906?”

Og Meda sa: “Hva er galt med deg?” Min kone.

Jeg sa: “Kjære, 1906, hva var 1906?”

Hun sa: “Hvorfor?”

Jeg sa: “En visjon, jeg så mamma stå rett her.”

Sa: “Du så hva?”

Jeg sa: “Jeg så mamma.”

Sa: “Er det sant, Bill?”

267 Jeg sa: “Ja. Hun sto akkurat her, og hun var vakker. Og Han sa . . .” Jeg sa: “Hun var bare en ung kvinne.”

268 Så gikk jeg og fikk tak i den gamle familie-protokollen. Vet dere hva hun var i 1906? Min fars brud. Det var året hun ble gift. Nå er hun en del av en annen Brud, Herren Jesu Brud.

269 En eller annen fra et sted, sendte meg en nikk. Jeg har den her i lommen min, 1906.

270 “Og Han, Den Hellige Ånd, når Han kommer, vil Han åpenbare disse tingene for dere som Jeg har sagt, og vil vise dere de kommende ting.”

271 Nå, hva er det? Jaktturen var bare for å bygge meg opp, skjønner du. En av de beste turene jeg noen gang har hatt, vel vitende om det, dette store sjokket. Det var kjærlighet. Og, broder, søster, hvis alle disse andre visjonene har vært fullkomment riktige, av det Den Hellige Ånd har vist, så må det være Den Hellige Ånd. Bibelen sier at: “Hvis det skjedde, så var det Ham.”

272 Så, for et håp vi har! En dag skal vi forlate dette stedet. Vi går tilbake til en ung mann og kvinne, for aldri å dø igjen. Jeg vil heller vite det, enn å vite at jeg kom til å bli verdens president og leve i en million år. Jeg vil heller vite at jeg var i Guds hånd.

273 Og jeg er glad for å vite, i kveld, at den samme Jesus som kom med den uttalelsen, Han er her, etter to tusen år. Ser dere, Det kan

ikke forgå. Det er Evig. Og Han er akkurat den samme Jesus i kveld som Han var dagen da Han kom med denne uttalelsen. Og Han vil fremdeles stadfeste det Ordet, hvis vi vil tro Det. Tror dere det?

²⁷⁴ “Når Han, Den Hellige Ånd, har kommet, vil Han ikke tale av Seg Selv. Men Han vil ta av Mitt”, det er Ordet, “og forkynne det for dere. Og da vil Han også forkynne for dere de kommende ting.”

²⁷⁵ I brevet til—til Hebreerne, det 4. kapitlet, sier Bibelen: “Guds Ord er skarpere . . .”

²⁷⁶ Nå, hvem var Ordet? Jesus. “I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Ordet ble kjød. Tok bolig . . .”

²⁷⁷ “Guds Ord er skarpere enn noe tveegget sverd, det trenger gjennom helt til det kløver benets marg, og er en Skjelner av hjertets tanker.”

²⁷⁸ Det er vår Gud. Vi er ikke fortapt, venner. Vi er fortsatt i Guds nåde. Jeg—jeg føler for å snakke om hva som helst, og snakke om en fortid . . . Og som jeg sa i går kveld, mens disse disiplene prøvde å leve på møtet som de hadde dagen før, og gledet seg til et annet, men glemte at selve Skaperen av vinden og bølgene lå i båten.

²⁷⁹ Den Gud som var der oppe i de fjellene, for å plassere denne silvertip-grizzlybjørnen, ifølge Hans Ord, som ligger der på gulvet, som bevis.

²⁸⁰ Nå, hvis du ønsker å skrive til den mannen, bare skriv Bud Southwick, S-o-u-t-h-w-i-c-k, Bud Southwick, Fort Saint John, British Columbia, og la ham skrive et brev tilbake til deg. Og forresten, hvis du tar en jakttur, er det en fin kar å gå sammen med.

²⁸¹ Legg nå merke til. Han har fortalt det blant alle jegerne rundt omkring i det området, så jeg tror jeg kommer til å få et skikkelig møte neste gang jeg drar opp dit, bare med guider, ja, å se disse tingene skje akkurat slik de gjør. Det var i fjor.

²⁸² Dette er i år, akkurat nå. Den samme Jesus som ga det løftet, sa: “Jeg vil aldri forlate deg eller svikte deg. Jeg vil alltid være med deg, selv helt til verdens ende.” Tror du det?

²⁸³ Med slike bevis, med en slik sannhet stadfestet, positiv sannhet, hvordan kan vi føle det på noen annen måte enn at vi bare skulle ønske å gå gjennom taket, bli bortrykket? Har vi latt verdens ting sløve oss på en slik måte, når vi ser slike vesentlige ting som uttrykkelig er bevist å være sannhet?

²⁸⁴ Nå, hver syk person her inne, hvis du bare vil tro den samme Ene som ga det løftet, og ved den samme Ene som tok epilepsien bort fra den gutten, den mannen, Han er den samme Gud som er her akkurat nå. Hvis jeg kunne ta det fra deg, ville jeg gjort det,

men jeg kan ikke gjøre det. Han har allerede kjøpt det til deg, og det eneste du trenger å gjøre er å tro det.

285 Hva om den gutten hadde fått anfaller og den lille kvinnen hadde sagt: “Nå, hva har den skjorta med saken å gjøre?” Det ville nok ikke ha virket på noen andre. Skjønner? Bare på ham, fordi det var sendt til ham. Naaman dyppet seg i elven syv ganger; men noen andre som dyppet seg, ville sannsynligvis ikke ha kommet over spedalskheten sin. Skjønner? Men merk dere. Det er det Han sier som er sannheten, en stadfestet, fullkommen sannhet.

286 Nå, det begynner nesten å bli for sent å kalle fram en bønnekø. La oss—oss bare stoppe et øyeblikk.

287 La oss bare tenke. Er det det Gud lovet? Det ville være den ekte Hellige Ånd som ville gjøre det. Ikke sant? Vel, hvem ville si at Han ikke var Den Hellige Ånd? Han var det. “Jeg og Min Far er Ett.” Den Hellige Ånd var Hans Far. “Hun skal føde. Det Hellige som er unnfanget i henne, er av Den Hellige Ånd.” Så Den Hellige Ånd og Gud er den samme Ånd, og Den var i Ham.

288 Og se hva Han gjorde da en kvinne rørte ved klærne Hans, da Han så utover folkemengden og oppfattet tankene deres. Sier ikke Ordet at: “Guds Ord er skarpere enn et tveegget sverd, en Skjelner av hjertets tanker”? Lover Han ikke, i Johannes 12 eller Johannes 14,12, at: “Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør”? Eller har det noen gang mislyktes, uten at det er sannheten?

289 Da er Gud her. Han er her for å gjøre hver person her inne frisk. Han er her for å redde enhver forlatt sjel. Og før jeg foretar et alterkall, slik jeg føler meg ledet til å gjøre, ser dere, for å foreta dette alterkallet, la oss bare kalle på Ham. Hvor mange av dere vil gi avkall på, eller si: “Hvis jeg kan . . .” Kanskje de fremmede her sier: “Jeg har aldri sett et av disse møtene. Jeg—jeg har hørt folk snakke om disse tingene, men jeg—jeg har egentlig aldri sett det. Det ville oppmuntre mitt hjerte hvis jeg kunne se selveste Kristi Nærvær komme inn blant folket og gjøre det samme som Han gjorde.” Ville det oppmuntre deg?

290 La oss bøye hodet; et ord. Hvert øye lukket. La nå Ånden, som følger Ordet.

291 Nå, Far, jeg har gjort så godt jeg har kunnet, Du kjenner hjertet mitt. . . Å vet at disse menneskene lider under denne heten, og at de står som sild i tønne, men de har vært veldig tålmodige. Jeg kan tenke meg at det var den samme slags folkemengde som sto på stranden den dagen og hørte Deg tale fra båten. Og da fortalte Du dem: “Legg ut på dypet og kast ut garnet for fangst.” Ikke for å se om det er noe der. De var der.

292 Og hvordan disse velkjente ordene fra apostelen som sa: “Herre, vi har fisket hele natten og ikke fått noe; men likevel, på

Ditt Ord vil vi kaste ut garnet.” Og da de adlød Ditt Ord, fanget de en mengde fisker, helt til garnene deres begynte å revne.

²⁹³ Herre Jesus, ingen tvil om at mange kvinner forlot vasken den morgenen, mange menn forlot åkrene sine, fra avlingene, fiskere forlot garnene sine, for å høre Guds Ord. Herre Jesus, hvis Du var her i fysisk form i kveld, det er veldig tvilsomt at noen flere enn det som er samlet, ville samles. Men disse menneskene tror at Du ikke er død, at Du er oppstått fra de døde, og Du manifesterer Ditt Ord og holder Ditt Ord, Ordet som Jeg har lest for dem fra Den hellige skrift i kveld.

²⁹⁴ Og som vår Herre en gang ble overlevert en Bibel, eller Bokrullen, og Han leste, og Han satte Seg ned. Og Han sa: “I dag er dette Skriftsted oppfylt.”

²⁹⁵ La det skje igjen, Herre. La det skje igjen, at denne dagen, denne kvelden, for at Skriften som jeg leser, kan bli oppfylt. Og vi har alle lært gjennom uken, at det skulle være nettopp det som skulle bevise endetiden. Og da vil våre hjerter gå av sted, i glede.

²⁹⁶ Det kan være mange her, Herre, som Du taler til. Hjelp oss i kveld å kjenne Ditt Ord, Ditt Ord stadfestet til å være Sannheten. Gi det, Far.

²⁹⁷ Og mens vi har våre hoder bøyd, bare for å få et slags overblikk, å roe meg ned etter forkynnelsen. Hvor mange av dere her inne er egentlig ikke en gjenfødt kristen? Nå, du kan gå i kirken, men det er ikke det jeg spør om. Du er . . . Hvis du ikke er en gjenfødt kristen, men du tror det finnes en levende Jesus, en virkelig Hellig Ånd, og du vil gjerne bli husket av Ham nå, vil du bare, mens hvert hode er bøyd nå, og øynene lukket, bare løft opp hånden din til Ham: “Herre, husk meg”? Gud velsigne deg. Gud velsigne deg, deg, deg. Gud velsigne deg. Gud velsigne deg. Det er veldig fint. Er det andre?

²⁹⁸ Nå er vi ikke så mange i antall. Men vet du, at det er verden som ser etter store ting og store tall? Som vi sa i går kveld, det var bare den lille, stille stemmen som tiltrakk profeten til å komme frem med tildekket ansikt.

²⁹⁹ Nå, ha tro til Gud. Min broder, min søster, ha tro til Gud. Og hvis vår store, vennlige Herre Jesus vil komme der dette Ordet ligger her, Hans Eget Ord, åpent, og vil bevise for deg at denne Hellige Ånd, som jeg snakker om, er Sannheten! Du kan ha vært forvirret mange ganger, av mange ting, men det viser bare at det Ekte finnes et sted. Og når Han gjør det, vil jeg at dere som løftet opp hendene deres, skal komme hit til meg, bare et øyeblikk.

Nå kan dere løfte hodet.

³⁰⁰ Herre Jesus, ta dette møtet i dine hender nå. Jeg er Din tjener. Og all forkynnelsen . . . Bare ett Ord fra Deg vil bety mer enn alt vi kan si i løpet av hele livet; bare ett Ord. Gi det nå, Far, mens jeg overgir dette, disse vitnesbyrdene. Du vet at de er sanne, Far.

Du var Den som ga dem. Og aldri har de mislyktes. Gi det, i Jesu Navn. Amen.

301 Nå, hvor mange mennesker her inne som ikke har bønnekort, som er syke? Rekk opp hendene, overalt i bygningen, som ikke har bønnekort, og er syk. Ja vel. Og de som har bønnekort, løft opp hånden. Er omtrent det samme. Og de er alle blandet sammen.

302 Nå, jeg ser over forsamlingen, først, for å være ærlig innfor Gud og innfor . . . dere. Jeg vet at, jeg ser *her* borte, at noen venner av meg sitter i *dette* hjørnet her. Broder Noel, hans—hans . . . og søster Jones, og broder Outlaw, min sønn, disse brødrene *her*, og broder Moore. Jeg kjenner ikke *denne* broderen, men jeg har sett ham på møtene de siste gangene. Jeg kan ikke komme på navnet til *denne* broderen heller, men jeg kjenner ham bare av utseende. Søster rett *her*, søster Williams. Søster Sharrit sitter på hjørnet. Helt bakerst er det noen mennesker fra tabernaklet i Jeffersonville.

303 Rett her sitter en kjær, gammel venn av meg, nitti år gammel, som kommer fra Ohio, kjører over hele landet. Og jeg reiser til Afrika, og han og hans vakre kone spurte om de kunne reise til Afrika med meg. Sa: “Vi betaler . . .” Nitti år gammel, en tysk broder, kjente ikke Herren. Da jeg forkynte en kveld, kom han inn med finklærne sine på seg for å bli døpt. Nitti år gammel! Bortsett fra . . .

304 Jeg tror, åh, dette er broder Waldrop og søster Waldrop som sitter *der*. Nå, det er omtrent så langt som . . . og broder Borders. Nå, det er omtrent alt.

305 Nå nevner jeg navnene deres. Nå, hvis dere som kjenner meg slik, ikke be. Skjønner? Be for meg. Skjønner?

306 Men jeg vil at du som ikke kjenner meg, og vet at jeg ikke kjenner deg, jeg vil at du skal si i ditt hjerte: “Herre Jesus, jeg har hørt dette bli talt. Jeg—jeg hørte denne forkynneren i kveld lese dette fra Bibelen. Jeg hørte disse vitnesbyrdene, og jeg har hørt lignende, vet dere, om forskjellige ganger dette skjedde. Er vi så nær enden, Herre? Er vi så nær?”

307 Husk at da dette tegnet ble gjort med Sodoma, byen som brant, Jesus henviste til det og sa: “Som det var . . .” Det var det siste tegnet de fikk før byen ble ødelagt. Og Jesus sa at det vil skje igjen i Menneskesønnens komme.

308 Nå, du vet at det er riktig, hvordan det . . . Gud, Gud i kjød! Hvor mange tror at det var Gud som snakket til Abraham? Ja. Vel, Bibelen sier: “Elohim”, så, det—det er den—den—den store Skaperen av himler og jord, Den Allmektige. Han var det.

309 Hva viste Han? Han var i en menneskekropp, sto der og spiste kalvekjøtt, og drakk melken fra kua, og kunne så forsvinne ut av syne. “Jeg vil besøke deg i henhold til den tiden Jeg lovet deg.”

Skjønner? Kalte ham ved hans navn. Og med ryggen vendt, sa Han: “Hvor er Sara?”

Sa: “Hun er i teltet bak Deg.”

Sa: “Jeg kommer til å besøke deg i henhold til livets tid.”

310 Og Sara sa: “Hmm, hmm”, bak i teltet.

311 Han sa: “Hvorfor lo Sara?” Husk at Bibelen sier at hun var i teltet bak Ham. Sa: “Hvorfor lo Sara?”

Sara sa: “Det gjorde jeg ikke.”

Sa: “Jo, det gjorde du.” Skjønner? Det er riktig.

312 En Mann sto der, Gud representerte Seg i menneskelig kjød. Jesus sa at det ville være det samme ved Menneskesønnens komme: Gud i Sin Menighet, deg, meg, representerer Seg Selv. Nå, det var en liten kvinne . . .

313 Da Gud var i Kristus, hadde Han Ånden fullt ut. Han var Gud. Jeg er bare en av Hans tjenere, og du er bare en av Hans tjenere. Vi har Ånden etter—etter mål. Han hadde Den uten mål. “I Ham bodde Guddommens fylde legemlig.” I meg er bare en liten gave, og i deg er en gave fra Ham. Men uansett hvor lite det er, er det den samme Ånden.

314 Nå, hvis det er Guds Ånd, vil Den gjøre Guds gjerninger. Be nå og si: “Herre Jesus, en liten kvinne rørte en gang klærne Hans.” Og vi sier . . .

315 Her borte i Det nye testamente, sa han i Hebreerne, han sa: “Han er en Øversteprest akkurat nå, som har medlidenhet med våre svakheter.” Hvor mange vet at det er Bibelen? Si: “Amen.” [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Ja vel. Vel, det må være sant.

316 Vel, hvis Han er den samme i går, i dag og for evig, hvordan ville Han svare deg? På samme måte Han gjorde i går, hvis Han er den samme i dag.

317 Be nå og si: “Herre Jesus, la meg røre ved Din kledning. Og så har du gitt broder Branham en liten gave, for å oppmuntre oss. Og han kjenner meg ikke. (Jeg sitter langt bak *her*; og over *her*; og *her* nede; og hvor enn jeg sitter . . .) Han kjenner meg ikke, men Du kjenner meg. Og la meg se Din store Ånd, Herre. Ikke fordi jeg må gjøre det, men bare for å hjelpe og oppmuntre meg og resten av dem, fordi vi har lest Ordet. La meg røre ved Din kledning, og tal Du rett tilbake. La meg bli brukt i kveld, Herre, til det formålet. Det vil vise hele forsamlingen at Du fremdeles er i live.” Ville det ikke være vidunderlig om Han gjorde det?

318 Bare be for deg selv, stille. Si: “Herre, la meg røre ved Din kledning.” Og jeg vil overgi meg til Ånden, og så må Den Hellige Ånd gjøre resten. For nå har jeg snakket, vitnet, men jeg kan ikke gjøre mer nå. Jeg er ved veis ende.

319 Jeg bare følger med på forsamlingen, for å se om jeg . . . Jeg må se den, vet dere. Dere forstår det.

320 Bak til venstre for meg, langt bak, omtrent midt i bygningen, er en kvinne som ber. Hun er i ferd med å dø, hvis Gud ikke hjelper henne. Hun har kreft, og kreften er på brystet hennes. Åh, må hun ikke gå glipp av det!

Hjelp meg, O Herre.

Søster, om du vil tro! Åh, du! Hun kommer til å gå glipp av det.

Herre Jesus, hjelp oss, vi ber.

321 Mary May. Der er du. Er vi fremmede for hverandre? Jeg kjenner deg ikke. Du kjenner meg ikke. Var det forholdene, og hva . . . er alt som ble sagt sant? Så, tro. Det vil være over. Amen.

322 Nå, fra mørket som var over henne, er det lys. Like sikkert som den gutten, epilepsien holdt seg unna ham. Den samme Gud, Han som var der oppe i nord-skogene, er den samme Gud her. Bare fortsett å tro. Amen. "Hvis du kan tro!"

323 Her er Den over en kvinne som sitter her foran meg. Hun har noe galt i ryggen. Det er en skiveutglidning i ryggen hennes. Hun—hun er ikke herfra. Hun er fra Montana. Hun heter frøken Stubbs. Stå opp, motta din helbredelse i Jesu Kristi Navn.

Du trenger ikke streve. Slapp av.

324 En stor kar som sitter her, ser på meg, gjør *sånn*. Tro. Du vil bli frisk. Har nervøse problemer. Hvis du tror det, vil Gud gjøre deg frisk.

325 Damen med kvinneproblemer. Tro det, så kan du bli frisk. Dra hjem igjen og ha tro på Gud. Hvorfor sa jeg gå hjem igjen? Dere må reise tilbake til New Mexico for å komme dit, herr og fru Watkins. Nå, dere vet at jeg ikke kjenner dere. Amen.

326 Damen rett bak deg, med såret på benet, frøken Brown. Vil du tro at Gud vil helbrede deg? Du ser så interessert ut. Du vet at jeg aldri har sett deg i mitt liv. På venstre ben. Tro nå av hele ditt hjerte, så vil du bli frisk.

327 En kvinne prøver å bevege seg, og hun har leddgikt. Det hemmer henne veldig. Fru Fairhead, tro av hele ditt hjerte, og du vil bli frisk. Nå, du vet at jeg aldri har sett deg i mitt liv. Det, åh . . . [Søsteren sier: ". . . helbredet før. Jeg har blitt helbredet før, og jeg vet at Det kommer til å helbrede meg."—Red.] Amen. Ja.

328 Tror du av hele ditt hjerte nå? Nå, hva vil Han gjøre? "Han vil ta det Jeg har fortalt dere, og vise dem til dere. Og så vil Han vise dere ting som skal komme." Ser dere hva jeg mener? Tror dere på Ham?

La oss nå bøye våre hoder igjen.

329 Nå til deg som vet at hvis du skulle bli borte fra dette livet i kveld, at du ville . . . ikke ville bli . . . du ville gå fortapt, du er ikke født på ny. "Uten at et menneske blir født på ny, kan han

ikke engang se Guds Rike.” Hvorfor kommer du ikke rett *hit*? Stå her og la oss be for deg, akkurat her, bare i et øyeblikk. Vil du komme akkurat nå i denne Åndens Nærvær?

³³⁰ Dere vil ikke se noe større ting skje før dere ser Herrens Komme. Nå, husk det. Så visst vet jeg hva jeg snakker om, ellers ville Han ikke gitt tjenesten. Ikke la det gå forbi deg nå. Er du oppriktig?

³³¹ Vil du komme? Hvis ikke, så ligger det mellom deg og Gud. Jeg er uskyldig. Jeg er ren for alt blod, fordi jeg har fortalt deg Sannheten. Jeg har forkynt deg Ordet. Jeg har fortalt deg hva Han var. Og Han, når Han kommer, beviste Han hva Han var da; og Han lar meg bevise hva Han er nå. Han er den samme som Han var da. Tror du det?

³³² Da, hvor mange syke er her inne da, andre her som er syke? Løft opp hendene.

³³³ Legg nå hendene over på hverandre, og la oss be troens bønn for dere.

³³⁴ Nå vil jeg spørre deg om noe, rolig. Hvis Gud, hvis Gud kan komme og gjøre det miraklet! Et mirakel er noe som ikke kan forklares. Nå, hvis du ønsker å forhøre deg med noen av disse menneskene i nærheten, så gå og spør dem, når som helst og hvor som helst. Skjønner? Husk bare at det er Gud. Dette her er bare amatørvisjoner. Hvem—hvem, hva gjør det? Det er du selv. Det er du som gjør det.

³³⁵ Du skjønner, da den kvinnen rørte ved klærne Hans, sa han: “Kraft gikk ut av Meg.” Men da Faderen viste Ham om Lasarus, og Han gikk bort og kom tilbake og reiste Lasarus opp fra de døde, sa Han ikke “kraft”. Det var Gud som brukte Sin Egen gave, og det andre var en kvinne som brukte Guds gave.

³³⁶ Jeg er ikke Guds gave. Jesus Kristus er Guds Gave. Det er bare en gave som Han ga meg, at jeg ble født på den måten, med underbevisstheten og bevisstheten (første bevisstheten) rett sammen. Du sover ikke; du bare ser det. Den Hellige Ånd kommer på underbevisstheten akkurat som Den gjør på den første bevisstheten. Hvis Den kommer på underbevisstheten din, ville du få en åndelig drøm. Kommer Den over min, drømmer jeg ikke. Jeg bare ser der og ser det. Skjønner? Og vi er født, du kan ikke gjøre deg selv annerledes. Du er født på den måten. Skjønner? “Gaver og kall er uten omvendelse.” Hva er det for? Å manifestere Jesus Kristus. Han er den samme i går, i dag og for evig.

³³⁷ Med hendene deres lagt på hverandre, stoler jeg på at du vil legge ditt hjerte i Guds omsorg akkurat nå: “Herre, ransak meg. Er jeg blitt så følelseløs på grunn av verdens ting, at jeg går glipp av å se denne store tiden som går forbi?”

³³⁸ Du vet, det er slik det alltid har vært. Det gikk rett gjennom kirken, og de visste det ikke. Det er historie. Ikke la det passere, venner, å se et ord bevist, om og om igjen, se Guds Ord manifestert, og selve Jesu Kristi Person komme rett inn blant dette folket og gjøre nøyaktig slik Han gjorde før.

³³⁹ Himmelske Far, jeg føler nå, Herre, at Ditt Ord ble lest. Vitnesbyrdet ble gitt. Den Hellige Ånd kom ned og stadfestet det Ordet og vitnesbyrdet. Nå er det i folkets hender, Herre. Det ligger i fanget deres. Det er ikke noe annet jeg vet å si. Og jeg vet ikke om noe annet Du skrev i Ordet, som Du ville gjøre, for Du har allerede helbredet dem. Det er bare for å få dem til å tro det. Og Du gjør en ting som dette, og hvordan kunne vi tvile lenger? Hvordan kunne vi tillate satan å bedøve samvittigheten vår lenger?

³⁴⁰ Satan, jeg erklærer denne helbredelsen over disse menneskene, og sier til deg: "Jeg formaner deg, i Herren Jesu Kristi Navn, gå bort herfra. Kom ut, i Jesu Kristi Navn, og la dette folket gå."

³⁴¹ Nå, hvis du tror Ham, stå på dine føtter. Tror du? Reis deg da opp og gi Gud pris. Reis deg og tro det. Ikke tvil på det lenger.

³⁴² I Jesu Kristi Navn, la Den Hellige Ånd bringe glede, kraft, oppstandelse, Liv til dette folket, Herre.

³⁴³ Gi Ham pris nå og lov Hans hellige Navn. Vi elsker Ham. Vi priser Ham. Vi tilber Ham, Den makeløse, Den Evige, Den levende Guds Sønn. I Hans Navn, ta imot Ham. Han er her. Amen.

SANNHETENS ÅND NOR63-0118
(Spirit Of Truth)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk fredag kveld, 18. januar, 1963, i Church Of All Nations i Phoenix, Arizona, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org